

Sportovní hala v Dolních Břežanech

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Týdeník Echo, Strana: 52, Autor: TEREZA KOZLOVÁ, Vydavatel: Echo Media a.s., Rubrika: Styl

Architekti učí děti dívat se kolem sebe

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Lidové noviny, Strana: 4, Autor: MICHAELA KABÁTOVÁ, Vytištěno: 47 694, Prodáno: 37 194, Vydavatel: Mafra, a.s., Rubrika: Domov

MMR: Personální záležitosti Městského úřadu Černošice způsobily problémy stavebníkům [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: mmr.cz +1, Návštěvnost: 224 930

Obsahové duplicity: 06.04.2018 - ekonomicky-denik.cz [URL](#)

Nový web magistrátu umožní každému připomínkovat územní plán [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: praha8.cz, Návštěvnost: 58 331, Vydavatel: Úřad městské části Praha 8

„Architektura se neustále mění a každá akce, kterou podnikáme, by měla být svědectvím naší doby,“ [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: konstrukce.cz, Návštěvnost: 12 221, Vydavatel: Bauer Media, v.o.s.

Praha 6 připraví do konce srpna soutěž na centrum v Šatovce [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: archiweb.cz +1, Návštěvnost: 193 815

Obsahové duplicity: 05.04.2018 - archiweb.cz [URL](#)

Přestavba kina na kulturní zařízení

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 56, Vytištěno: 6 000, Vydavatel: Business Media CZ, spol. s r.o., Rubrika: Architektura

Teorie a kritika architektury v Českých zemích v kontextu doby sociálních sítí

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 18, Autor: Ondřej Beneš, Oldřich ševčík, Vytištěno: 6 000, Vydavatel: Business Media CZ, spol. s r.o., Rubrika: Teorie

Nové Dominikánské náměstí

TV, Datum: 05.04.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 5, Provozovatel: Česká televize

Jihlava řeší tvář centra soutěží [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: jihlavske-listy.cz, Návštěvnost: 39 905

Architektonická soutěž vstoupila do druhé fáze [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: krnov.cz

Několik postřehů ke knize Architektura a současné město

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 26, Autor: JIŘÍ TOUREK, Vytištěno: 6 000, Vydavatel: Business Media CZ, spol. s r.o., Rubrika: Recenze

Semily připravují výstavbu nové mateřské školy za 95 mil.Kč [URL](#)

[WEB](#), Datum: 04.04.2018, Zdroj: genusplus.cz +1, Návštěvnost: 22 763, Vydavatel: GENUS TV a.s.

Obsahové duplicity: 03.04.2018 - archiweb.cz [URL](#)

Miladu čeká soutěž studentů. Podle architektů i vedení měst je to absurdní [URL](#)

[WEB](#), Datum: 04.04.2018, Zdroj: uestcky.denik.cz +3, Autor: Zobrazit Další Fotografie, Návštěvnost: 176 053, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s.

Obsahové duplicity: 07.04.2018 - teplicky.denik.cz [URL](#) , 04.04.2018 - Ústecký deník, decinsky.denik.cz [URL](#)

Nový terminál v Jablonci nad Nisou [URL](#)

[WEB](#), Datum: 04.04.2018, Zdroj: stavbaweb.dumabyt.cz, Autor: Jolana Foglová, Peter Hrebík, Marek Winkler, Matúš Brandner,, Návštěvnost: 42 071

Využití zrekonstruovaných nádraží

TV, Datum: 04.04.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 2, Provozovatel: Česká televize

Úředníci jsou zavaleni lejstry, stavební povolení nestíhají vyřizovat [URL](#)

[WEB](#), Datum: 03.04.2018, Zdroj: idnes.cz +1, Autor: Jiří Benák, Návštěvnost: 65 280 239

Obsahové duplicity: 03.04.2018 - Mladá fronta DNES

Labskou budou nebourejme, brutalismus do hor patří. Jak ale stavět v horách dnes? [URL](#)

[WEB](#), Datum: 03.04.2018, Zdroj: rozhlas.cz, Návštěvnost: 2 643 856

Malostranské náměstí si zaslouží nový kabát hned. [URL](#)

[WEB](#), Datum: 31.03.2018, Zdroj: aktualne.cz, Autor: Petra Kolínská, Návštěvnost: 16 913 777, Vydavatel: Economia, a.s.

Litomyšl - hlavní město současné české architektury [URL](#)

[WEB](#), Datum: 29.03.2018, Zdroj: stavbaweb.dumabyt.cz, Návštěvnost: 42 071

Na stavbu bytového domu v centru Ostravy přišlo městu 48 návrhů [URL](#)

[WEB](#), Datum: 28.03.2018, Zdroj: archiweb.cz +1, Autor: Martina Helánová, Návštěvnost: 193 815

Obsahové duplicity: 28.03.2018 - archiweb.cz [URL](#)

Eva Jiříčná dokončila v rodném Zlíně Vzdělávací komplex UTB [URL](#)

[WEB](#), Datum: 27.03.2018, Zdroj: earch.cz, Autor: Univerzita Tomáše Bati Ve, Návštěvnost: 44 272

Pražská KAVA promění brněnskou Káznici v Kreativní centrum Brno [URL](#)

[WEB](#), Datum: 27.03.2018, Zdroj: archspace.cz, Autor: Jiří Hloušek, Návštěvnost: 6 512

91 let architekta Ivana Rullera, který nás navždy opustil [URL](#)

[WEB](#), Datum: 26.03.2018, Zdroj: earch.cz, Autor: Matěj Beránek, Návštěvnost: 44 272

Ocenění náměstí v Bílovicích nad Svitavou

TV, Datum: 26.03.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 4, Provozovatel: Česká televize

S Repre pomůže odborník

TISK, Datum: 24.03.2018, Zdroj: Mostecký deník +1, Strana: 1, Autor: MARTIN VOKURKA, Vytištěno: 870, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Rubrika: Titulní strana

Obsahové duplicity: 24.03.2018 - mostecky.denik.cz [URL](#)

Usnesení Shromáždění delegátů ČKAIT 2018 [URL](#)

WEB, Datum: 24.03.2018, Zdroj: ckait.cz, Návštěvnost: 45 305

V povolování staveb jsme pomalí jako Kongo, říká pražský architekt [URL](#)

WEB, Datum: 21.03.2018, Zdroj: regiony.impuls.cz +3, Autor: Yan Renelt, Návštěvnost: 54 370

Obsahové duplicity: 21.03.2018 - Mladá fronta DNES, idnes.cz [URL](#), regiony.impuls.cz [URL](#)

Sportovní hala v Dolních Břežanech

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Týdeník Echo, Strana: 52, Autor: TEREZA KOZLOVÁ, Rubrika: Styl

V posledních letech se objevuje řada pozoruhodných architektonických počinů v malých městech. Po bok zázračné Litomyšle se postupně postavily Líbeznice nebo Dolní Břežany. Za pozornost však stojí také vývoj Úsilné u Českých Budějovic či Trojanovic v Beskydech. Za těmito zázraky stojí schopní starostové, dobré zastupitelstvo a pozornost místních obyvatel. Ostatně v rámci České ceny za architekturu 2017 se ocenění v kategorii Výjimečný počin dostalo právě starostům města Litomyšl – Miroslavu Brýdlovi, Janu Janečkovi, Michalu Kortyšovi a Radomilu Kašparovi. Tito starostové stáli v čele města po roce 1989 a díky jejich soustavné práci došlo ke vzniku mimořádného fenoménu Litomyšle.

V Dolních Břežanech se zázraky dějí pod vedením starosty Věslava Michalika. Na moderní náměstí navazují velkorysé parky, regenerací prošla historická náves a zemědělský brownfi eld. Obec má novou mateřskou i základní školu a výjimečná sportovní hala je třešničkou na dortu. Břežanská škola díky ní získala nové prostory pro výuku tělocviku, halu ale využívají také místní sportovní kluby a ve večerních hodinách slouží rekreačním sportovcům z řad veřejnosti. Velkorysý interiér haly zároveň umožní její využití pro pořádání kulturních a společenských akcí. Sportovní plocha má velikost 45 x 25 metrů, kapacita tribuny je 250 diváků. „Budova stojí na hraně zastavěného území v těžišti velké rozvojové plochy. Atraktivní architektonický koncept – prostorový objekt ve tvaru rotačního elipsoidu – reaguje na současné požadavky i neznámou budoucnost. Realizace a provoz haly mohou být impulzem a inspirací pro další růst obce, proto má vazba na okolí a veřejný prostor stejný význam jako přirozené napojení na základní školu,“ vysvětlují architekti ze studia Sporadical, jež tvoří Aleš Kubalík, Josef Kocián, Jakub Našinec a Veronika Sávová.

Hladký kovový povrch stavby zrcadlí okolí, a maskuje tak její skutečné rozměry. Působí mnohem menší, než ve skutečnosti je. Díky zapuštění stavby do terénu vzniklo před halou široké schodiště, jež vymezuje hranici veřejného prostoru a tvoří přirozený amfiteátr. Příkladná obec i stavba připomínající vesmírný koráb jsou dobrým cílem jarního výletu.

Foto autor: Foto: Boys Play Nice

Foto popis: Srdcem je sportovní plocha 45 x 25 m s výškou 8–9 m dělená příčně na tři části mobilními roletami. Spojovací krček dělá z haly součást školy. Exteriér haly od školy odlišuje, interiér na ni naopak navazuje kombinací bílých a šedých povrchů a masivního dřeva.

Architekti učí děti dívat se kolem sebe

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Lidové noviny, Strana: 4, Autor: MICHAELA KABÁTOVÁ, Vytištěno: 47 694, Prodáno: 37 194, Rubrika: Domov

PRAHA Školáci z Brna dostávají mapu složenou z leteckých snímků svého rodného města. „Viděli jste již někdy Brno z tohoto pohledu?“ ptá se jich lektor. Poté hledají původní hrady města a poznávají, jak se rozrůstalo.

„Cože, to bylo tak malé?“ vykřikují někteří.

„A nyní bude vaším úkolem společně naplánovat město,“ dozvídají se školáci. Dostávají jeden po druhém funkce. Někdo se tak stává vodním nebo dopravním inženýrem. Jiní zas architektky nebo specialisty na

volnočasové zóny a zeleň.

„Pakliže dětem poskytnete možnost a prostor vyjádřit se k tomu, kde žijí, často vám prozradí více nežli dospělí, zatížení ubíhajícím životem,“ popisuje Kristýna Stará z platformy Architekti ve škole, která cílí na předškoláky, ale i středoškoláky.

Tento projekt se umístil mezi inovativními projekty v rámci cen Eduína 2017. Ty rozdává odborná vzdělávací společnost EDUin.

„S vědomím, že s novou generací přijdou noví zástupci všech zúčastněných stran v procesech prostorového plánování, se snažíme rozvíjet povědomí společnosti o architektuře, urbanismu, krajině a zejména vztahu krajiny a člověka a jejich vzájemném vlivu,“ představuje architektka Stará.

S kolegy se v praxi setkává s investory a lidmi, kteří ovlivňují veřejný prostor. „Mnohdy se zdá být jejich pohled velice úzký. Zjistili jsme, že často je pozdě vzdělávat již ukončené osobnosti a učit je dívat se na prostředí kolem sebe,“ upozorňuje Stará.

Akční rádius dětí se zvětšuje

Nová generace by podle ní měla přemýšlet kriticky a uvědomit si, že může aktivně měnit prostředí, ve kterém žije.

„Každý věk vnímá jiné prostorové kvality. V předškolním a raně školním je nejdůležitější zkoumat a objevovat, každá maličkost je pro ně podstatná a dokážou se pro ni nadchnout. Děti velmi citlivě vnímají změny ve svém nejbližším okolí a s přibývajícím věkem se jejich ‚akční rádius‘ zvětšuje,“ popisuje.

Z hřišť se postupem času přesouvají například do nákupních center. „Jejich otázky směřují k možnostem trávení volného času a k tomu, co jim prostor ve vztahu k jejich zájmům i potřebám může nabídnout, nehledě na to, zdali řeší aktivní odpočinek, nabídku služeb a obchodů, či ti opravdu starší bydlení,“ říká Stará.

Architekti ve škole připravují ilustrovaný slovník s příběhem, který by měl mládeži představit různé oblasti architektury a urbanismu. Jeden z dílčích příběhů se odehrává v centru města. Ulice je plná lidí a každý hledá něco jiného. „Určitě si pamatujete centrum města, které jste nejednou navštívili. Nyní se proměnilo v hlučnou, přeplněnou turistickou zónu plnou stolů okolních restaurací a kaváren,“ stojí v úvodu.

„Při pohledu na ně mám pocit, jako bych právě otevřela konzervu sardinek,“ říká kreslená architektka svému kolegovi.

Ten má hned nápad, jak místním i turistům zpříjemnit pobyt v této oblasti: „Vytvořme pobytové zóny, které místo komerčních zahrádek nabídnou různé možnosti k sezení, kde si lidé všech příjmových skupin budou moci povídat a pozorovat život v ulicích.“

„Máte stavební povolení?“

K tomuto se snaží přihlídnout i brněnští školáci, kteří vyrábějí své město z lepenky.

Ze soustředění je ale vytrhuje lektor převlečený za pracovníka stavebního úřadu: „Máte stavební povolení? Jestli nechcete, abych dům strhl, běžte si na stavební úřad!“ Děti běží do vedlejší místnosti, kde ho získávají.

„Projekt, stejně jako celá sdílená platforma, by měl sloužit jako populárně-naučný, a tedy nejen dětem, ale též učitelům a obecně široké veřejnosti,“ sdělila také architektka Stará.

Pokud budou mít školy zájem, mohou návody, jak vyučovat o architektuře a urbanismu, získat na webových stránkách platformy.

Foto autor: FOTO ARTSCHOOL. CZ A REPRO LN

Foto popis: Kreslené město vysvětluje malým dětem i středoškolákům, proč jejich okolí vypadá, jak vypadá. Platforma Architekti ve škole chce žákům ukázat, že mohou být aktivní v tom, jak se bude město, ve kterém žijí, měnit. Sestavit fungující spleť městských ulic podle vlastních představ školáci mohou přímo na podlaze učebny (horní snímek).

MMR: Personální záležitosti Městského úřadu Černošice způsobily problémy stavebníkům [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: mmr.cz +1, Návštěvnost: 224 930

Obsahové duplicity: 06.04.2018 - ekonomicky-denik.cz URL

05.04.2018: Úřad územního plánování v Černošicích nevydává stavebníkům závazná stanoviska. Místo snahy dodržet zákonné lhůty lidem sděluje, že stanovisko vydá za padesát týdnů. Hájí se tím, že nemá dostatek pracovníků. Na nové úředníky však peníze od státu inkasoval a na jejich nábor měl skoro půl roku. Novela stavebního zákona je platná od 31. 7. 2017, v účinnosti od 1. 1. 2018. Jednotlivé obecní úřady obcí s rozšířenou působností měly tedy pět měsíců na to, aby se připravily na vydávání závazných stanovisek. Přitom na neutěšenou situaci v personálním obsazení úřadů územního plánování upozorňuje ministerstvo již od roku 2007, kdy nabyl účinnosti nový stavební zákon. V případě Černošic však i přesto zůstal úřad personálně poddimenzován. Ze 137 žádostí o vydání stanoviska obdržených za měsíc leden nevyřídil ani jednu. Přitom například v Benešově vyřídili všech 136 obdržených žádostí.

MMR na potřebu navýšení počtu pracovníků úřadů územního plánování upozorňuje dlouhodobě a upozorňovalo na ni také při přípravě novely stavebního zákona. Udělalo maximum pro co nejsnazší zavedení této nové kompetence úřadů. Personální zajištění výkonu přenesené působnosti je však výlučnou pravomocí obcí a MMR proto nemá žádné kompetence, kterými by do této jejich činnosti mohlo zasahovat. Podle informací, které má Ministerstvo pro místní rozvoj k dispozici, v lednu 2018 Městský úřad Černošice obdržel 137 žádostí o vydání závazného stanoviska, ale žádnou z těchto žádostí nevyřídil. Ve stejném období ve Středočeském kraji například Městský úřad Benešov vyřídil všech 136 obdržených žádostí. Dalšími úřady, které v lednu vyřídily všechny žádosti, jsou například Magistrát města Kladna, Městský úřad Kolín, Mělník, Brandýs nad Labem - Stará Boleslav. Je tedy zřejmé, že se v rámci Městského úřadu Černošice jedná o manažerské selhání.

„Ministerstvo pro místní rozvoj udělalo maximum proto, aby došlo k co nejhladšímu průběhu přesunu kompetencí vydávání závazných stanovisek. Ve většině případů šlo vše podle plánu, jen výjimečně jako třeba v Černošicích se vyskytly problémy, které však zavinilo manažerské selhání daného úřadu. Mrzí mě, že se na mne pan starosta Černošic včas neobrátil a neupozornil na nějaké potíže. Rádi bychom mu s kolegy z ministerstva podali pomocnou ruku. Stačí zvednout telefon. Máme spoustu pozitivních ohlasů od úřadů, které tuto novou kompetenci považují za logickou, protože, kdo územní plán pořizuje, tak by ho měl také vykládat,“ říká ministryně pro místní rozvoj Klára Dostálová.

Ministerstvo pro místní rozvoj předem zajistilo navýšení příspěvku na tuto agendu o zhruba sto milionů korun ročně. Tyto prostředky však rozdělují příslušný úřad, protože nejsou účelově vázány na konkrétní činnosti. Došlo také k proškolení tajemníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, kteří věděli, že s nabytím účinnosti novely přechází na úřady územního plánování nová kompetence a je třeba se na ni připravit. MMR též zajistilo „přechodové“ období pěti měsíců mezi platností a účinností novely. A to právě proto, aby se mohly obce na nové povinnosti připravit. Byla také vydána obsáhlá příručka pro pracovníky úřadů územního plánování a proškoleni téměř 4,5 tisíce úředníků. Další školení se připravují na druhou polovinu dubna 2018.

Kontakt pro média:

Veronika Vároši

Ředitelka odboru komunikace MMR

E-mail: veronika.varosi@mmr.cz

Nový web magistrátu umožní každému připomínkovat územní plán URL

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: praha8.cz, Návštěvnost: 58 331

Magistrát hl. m. Prahy spustil na začátku dubna 2018 nové webové rozhraní, které slouží veřejnosti k usnadnění komunikace s Odborem územního rozvoje MHMP při projednávání změn a úprav Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Nový web bude možné používat také v rámci projednávání návrhu nového územního plánu (Metropolitního plánu).

„Iniciativu magistrátu velmi vítáme. Je skvělé, že hlavní město myslí na zájmy občanů a umožní jim přidávat

podněty k územnímu plánu. I naše městská část má řadu připomínek k různým projektům. Spuštění nového webu cestu připomínkování usnadní,“ říká ke spuštění portálu starosta MČ Praha 8 Roman Petrus. Prostřednictvím webového rozhraní, které naleznete pod stránkami magistrátu, nyní může veřejnost podávat své připomínky a námítky k aktuálně projednávaným změnám a úpravám územního plánu.

„Elektronický formulář slouží ke sjednocení podání připomínek a námitek a podporu elektronické komunikace s úřadem. Každý, kdo se do připomínkování bude chtít zapojit, bude také vědět, v jakém stavu je vyřízení jeho podnětu,“ vysvětluje starosta Petrus. Formuláře lze vyplňovat pouze na základě registrace (uživatelského účtu). Podrobný návod pro uživatele si můžete stáhnout níže. Uživatelská podpora pro aplikaci je dostupná na e-mailové adrese podpora-updportal@praha.eu.

Portál MHMP územní plán-Uživatelská příručka (PDF, 3,3 MB)

Nový web MHMP k územnímu plánu_Uživatelská příručka

Dostávejte aktuality na váš e-mail.

Každý den zasíláme všechny novinky z webu v jedné přehledné zprávě.

„Architektura se neustále mění a každá akce, kterou podnikáme, by měla být svědectvím naší doby.“ URL

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: konstrukce.cz, Návštěvnost: 12 221

vedl v rozhovoru pro časopis KONSTRUKCE architekt Robert Konieczny.

Foto

Rekonstrukce bývalých jatek je jedním z projektů, na který centrum Ostravy netrpělivě čeká. Čím vás tento projekt zaujal a proč jste se rozhodl účastnit se výběrového řízení?

Ve skutečnosti se nejednalo o klasické výběrové řízení, ale o uzavřený konkurz, kterého jsme se velmi rádi zúčastnili na základě pozvánky, kterou jsme obdrželi. Zadání se jevílo velmi zajímavě a svou roli sehrála i malá vzdálenost od Katovic, což pro nás bylo dalším impulsem. Po zkušenostech s naším posledním projektem ve Štětíně, kde jsme museli opravdu dojíždět daleko, bylo velkou výhodou, že tato možná příští realizace je situována blíže.

Rekonstrukce brownfieldů jsou zejména pro Ostravsko velkou výzvou. Jak by se mělo podle vás přistupovat k rekonstrukcím historických staveb v centrech měst?

Architektura se neustále mění a každá akce, kterou podnikáme, by měla být svědectvím naší doby. V okamžiku, kdy provedeme úpravu nebo rekonstrukci budovy, neměli bychom se soustředit jen na rekonstrukci minulosti, ale vyznačit naši přítomnost a naši práci.

Právě proto jsme učinili do projektu takový zásah, který je nosným motivem současnosti.

Podívejme se blíže na projekt rekonstrukce bývalých jatek. Můžete čtenářům přiblížit vaši vizi, jak by mělo místo po dokončení rekonstrukce vypadat?

Budova jatek, kromě toho, že je krásným objektem se znamením doby, nese stopy různých událostí a příběhů. Jednou takovou stopou jsou obrovské otvory, můžeme dokonce říkat díry, které nějakým způsobem poškodily fasády. Právě toto je pro nás svědectvím o historii a rozhodli jsme se, že by bylo chybou rekonstruovat celou fasádu podle původního návrhu. Naším plánem je ponechat tyto struktury ve fasádě, ale vytvořit je ze zcela nového, moderního materiálu. Vycházíme z plánů historické fasády, ale použijeme zcela jiný stavební materiál – beton, ze kterého budou rovněž všechny nové prvky celého projektu.

Otvory ve fasádě využijeme pro neobvyklé spojení výstavních prostor s okolním prostředím. Vytvoříme tak prostor pro společenské akce, různé eventy a umělecké aktivity. Otvory budou uzavřeny pohyblivými stěnami, které způsobují, že se po jejich otevření propojí umění s okolím.

Tato myšlenka je velmi konzistentní a kompaktní. Zaměřuje se na nejmenší detaily pohyblivé stěny a končí urbanismem. Celý prostorový předpoklad se v jistém smyslu stává negativním faktorem toho, co Ostrava v současnosti staví – čili čtvrtě. Máme negativ tohoto uspořádání, protože uvnitř všeho je budova, nikoliv atrium a kolem ní se nachází volný prostor. Vzhledem k tomu, že naše budova bude, doufejme, městskou ikonou, stává se prostor před ní nesmírně důležitým z funkčních i vizuálních důvodů.

ČKA – MONITORING MÉDIÍ / 16. 3. – 5. 4. 2018

<https://www.cka.cz/cs/pro-architekty/monitoring-medii>

Pracoval jste s historickými materiály a stavební dokumentací ve snaze zachovat původní podobu objektu? Jak vůbec vypadá vaše příprava pro práci na zahraničních projektech? Zkušeností má váš atelier dostatek... Vytvořili jsme již projekty, které souvisejí se zásahy do „staré tkáně“, ale pokaždé na principu zachování toho nejcennějšího s užitím naší současné intervence. Na architektuře je krásné, že se vrství v čase. Každá akce musí nést stopu současnosti.

Pokud jde o zahraniční projekty, je dobré vybrat si partnerskou kancelář z dané země. Ta se zabývá všemi formálními a právními záležitostmi, protože splňuje všechny zákonné požadavky pro projektování v dané zemi a jednak je stále na místě a v jistém smyslu drží prst na pulsu celého projektu. Tento model spolupráce nám vyhovuje. My se zabýváme celkovou koncepcí, kterou právě vylepšujeme a technické záležitosti bude řešit náš český partner – atelier MS architekti. Pracujeme společně a finální podobu projektu nakreslí oni. My na celý projekt dohlížíme.

Ostrava a Katovice jsou vzhledem ke své průmyslové historii v mnohém podobná města. Jak vnímáte architektonický rozvoj obou měst po útlumu těžkého průmyslu ve dvacátém století?

Nevím, jak to aktuálně vypadá s útlumem průmyslu v Ostravě, ale kdybych vzal jako příklady jen jatka nebo starou huť v Dolních Vítkovicích, je jasné, že město si je vědomo svého dědictví a snaží se budovat na něm svou budoucnost. A dělá to velmi dobře. V Katovicích to tak úplně nefunguje. Máme dobré a špatné příklady. Přestože je to mnohem lepší, než na začátku všech změn, stále ještě nefunguje všeobecné chápání našeho dědictví a hlavně potřeba jej chránit, tvořit na něm naši budoucnost a přidělovat budovám nové funkce a někdy i formy. Takovým pozitivním příkladem je nové Slezské muzeum. Fantastický design kanceláře Riegler Riewe, který respektuje tradici, čerpá z ní a přidává něco nového. Obecně jde podle mého názoru vše správným směrem. Je podle vás budoucí podoba města v minulosti svázaného s těžkým průmyslem jasně vymezená nebo naopak vidíte příležitost v možnosti vštípnit městské architektuře zcela nový rozměr, oproštěný od průmyslové minulosti? Těžký průmysl není likvidován zcela, protože některé věci se stále přirozeně dějí a jiné odumírají. Člověk by pak měl na základě historie a tradice změnit funkce budov, jejich účel. Toto dědictví je naším velkým přínosem, odlišuje naše města od ostatních, takže bychom se za něj neměli stydět. Je také třeba čerpat ze zahraničních zkušeností. Například z oblasti Porúří, z transformací, které se tam odehrály a stále odehrávají a neustále se snaží najít svou vlastní cestu.

Praha 6 připraví do konce srpna soutěž na centrum v Šatovce [URL](#)

[WEB](#), Datum: 05.04.2018, Zdroj: [archiweb.cz +1](#), Návštěvnost: 193 815

Obsahové duplicity: 05.04.2018 - [archiweb.cz URL](#)

Praha - Praha 6 připraví do konce srpna architektonickou soutěž na projekt seniorského centra v Šatovce. O usnesení, které ve středu odsouhlasili radní městské části, ČTK informoval mluvčí městské části Ondřej Šrámek. V březnu pražští zastupitelé schválili změnu územního plánu, díky které městská část může opuštěnou budovu opravit a provozovat v ní komunitní centrum se seniorským bydlením. Chátrající usedlost v Šáreckém údolí je poslední roky nevyužívaná a vyžaduje rozsáhlou rekonstrukci.

"Představa radnice už má poměrně konkrétní obrysy, v průběhu nekonečného čekání na změnu územního plánu totiž několik grafických vizualizací vzniklo," sdělil Šrámek. V roce 2011 městská část zažádala o změnu územního plánu, aby mohla usedlost využít podle svého záměru. Letos v březnu pražští zastupitelé schválili změnu funkčního využití budovy z čistě obytného na budovu veřejného vybavení.

Praha 6 dostala Šatovku do správy pro sociální využití. Šatovka by podle radnice měla být místem pro setkávání a přednášky zejména pro seniory. Kolem usedlosti by měly vyrůst menší domky pro trvalé bydlení seniorů.

Seniorské bydlení se sociální službou, komunitním centrem i stravovacím provozem chce Praha 6 financovat sama s využitím dotací. Bydlení chce městská část provozovat prostřednictvím své pečovatelské služby.

O špatném stavu usedlosti svědčí posudek z roku 2015, který ukázal, že jsou v budově vážně narušené statické konstrukce a půdní konstrukce jsou napadené dřevomorkou. Naposledy byly místnosti v Šatovce využívány v roce 2015, kdy se z budovy odstěhovali nájemci nebytových prostor. Poslední lidé, kteří v budově bydleli, se odstěhovali už v roce 2011.

Na začátku února usedlost v Šáreckém údolí na týden obsadila skupina squatterů, kteří chtěli upozornit na to, že je dům nevyužívaný. V usedlosti chtěli udělat prostor pro setkávání lidí, kteří tvoří, vzdělávají se a chtějí žít bez nutnosti vlastnit, profitovat a generovat zisk. Podle policie se obsazením budovy dopustili trestného činu a devíti squatterům Obvodní soud pro Prahu 6 uložil trest obecně prospěšných prací. Aktivistům hrozilo až dvouleté vězení. Rozsudek zatím není pravomocný, obžalovaní se proti němu odvolali.

Přestavba kina na kulturní zařízení

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 56, Vytlačeno: 6 000, Rubrika: Architektura

Objekt původního kina Pohraniční stráže byl postaven v letech 1958–1959 v rámci akce Z. Jednalo se o první větší stavební dílo místních obyvatel čerstvě osidlujících Planou po odsunu původní německé populace uskutečněném v roce 1946. Způsob lidové výstavby je čitelný ve výrazu budovy směrem do náměstí, ve stavebnětechnickém provedení i v umístění na pozemku. Nepodsklepený jednopodlažní objekt nahradil dva původní městské domy. Hmotou nekoresponduje s výškovou hladinou okolních staveb a nepřijímá ani historickou parcelaci. Budova, nacházející se v městské památkové zóně města, prošla několika částečnými opravami zaměřenými především na úpravu čelní fasády, poslední se realizovala v roce 2009. V průběhu těchto úprav byly mj. odstraněny původní výtvarné motivy mezi okny do náměstí.

Při rekonstrukci budovy došlo na přestavbu na vícefunkční prostor. Přestože fasáda usiluje o předání výpovědi o vlastní náplni – významné lokální kulturní zařízení – úprava vnější schránky je střídavě volená – mírné snížení okenních parapetů, navrácení meziokenních reliéfů, rekonstrukce reliéfu jezdkyně na koni v čele štítu, volba lehkých odstínů světle šedé, mírně kontrastní zpracování vstupního portálu a soklu budovy kamenným obkladem, obnovení zapuštěného vstupu do objektu. Rámy oken i dveří, klempířské prvky a jiné detaily jsou v antracitovém probarvení.

Hlavní bezbariérový vstup se orientuje do náměstí Svobody. Místnosti za severní fasádou interagují s veřejným prostorem náměstí, stávají se „výkladní skříní“ programové náplně objektu, čemuž je podřízena jejich náplň – prodejna lístků a salonek kavárny. Jižní „záda“ budovy jsou cloněna předstupující sousední budovou cukrárny. Výškový rozdíl sálu a terénu je řešen terasou a širokým vyrovnávacím schodištěm, jež vytváří jakýsi amfiteátr. Zadní fasády ke svému okolí promlouvají nenápadně. Nejvýraznější je vysoký řád tvořený třemi novými otvory (francouzská okna) do hlavního sálu skrze západní fasádu umožňující propojení interiéru s exteriérem či případné denní osvětlení sálu. Otvory jižní fasády servisního křídla jsou eliminovány na nejnútnejší a okna v patře jsou proporčně upravena tak, aby odpovídala charakteru celého objektu.

Veškerá profilace říms na fasádě zůstala zachována jak v rozměrech, tak v materiálu. U jižní, východní a západní fasády proběhlo zateplení. U ostatních ploch to bylo vyloučeno z důvodu historické hodnoty, výrazného členění roviny fasády, nebo s ohledem na nedostupnost vnější strany fasády. Jako jemný akcent se v rovině fasády projevuje kamenné opláštění vstupního portálu a soklu na severní straně objektu. V rovině omítaných ploch severní fasády byla použita jemně škrábaná omítka minerální, střednězrná. V případě dochovaných sgrafitových motivů došlo k šetrnému restaurování. Venkovní prostranství jsou řešena ve stejném materiálovém provedení jako příjezdová komunikace – dlažbou v půlkruhové kladení tzv. kočičích hlav.

Nové dispoziční řešení nahlíží na objekt jako na soustavu samostatných, na sobě nezávislých provozů a zároveň se snaží zachovat výraznou osobnost charakterizující celou budovu. Na vstupní prostory upravené v bezbariérovém standardu navazuje foyer, v jehož prostorách se vedle všech nutných servisních místností nachází i provozovna kavárny, jejíž správa je určena nájemci. S kavárnou přímo sousedí menší sál, tzv. black box s kapacitou min. 30 míst k sezení. Jednotka je provozuschopná bez ohledu na dění v okolních prostorách. Může nabídnout i propojení s kavárnou nebo hlavním sálem. Velikostí, technologiemi i provozní vazbou na servisní křídlo skladů a šaten pro účinkující se velký sál stává centrem kulturních možností. Je vybavený technickým balkonem (kabinou) s live postem pro zvukaře (lze obsloužit i z úrovně hlediště) i osvětlovače a s vymezeným prostorem pro promítací techniku.

Na specifika dobové realizace objektu a na původní náplň budovy odkazují některé detaily řešení. Na severní fasádě je prostřednictvím Libora Kalába obnovena meziokenní sgrafitová výzdoba. Její hlavní myšlenkou se nově stávají neurony. Neurony koordinují funkci celého těla. Mohou společně tvořit větší funkční celky, kterým

říkáme jádro. S nadsázkou lze obdobně nahlížet na nové Kinonekino jako na jakýsi středobod, kde se navazují vazby, spojení a uskutečňuje se setkání všech jednotek obce. Spojuje se zde svět umění, kultury a společenského života. Vznikají tak nové kvalitativní vazby a obohacují tak intelektuální potenciál celého města. Díky tomu, že zde bude divadlo, kino, výstavy, přednášky, se vytvoří nekonečné množství spojení, a to nejenom kulturní, ale především lidské a myšlenkové.

Další detail zrcadlící původní funkci budovy lze objevit na stěnách baru a šaten pro návštěvníky. Ty pokrývá tapeta zobrazující sken filmového pásu týdeníku, jenž se v kině kdysi promítal. Jen opodál, na stěnách foyer, se popisují fragmenty původních peesáckých reliéfů. Oproti zachování originálních výjevů bylo přistoupeno k jejich abstrahování. Důvodem byla nízká výtvarná kvalita a tendenční dobová tematika. Skleněná plastika zavěšená na stěně knihovny salónku je vytvořena sbírkou starých a původních světel kina. Odkaz na specifika dobové realizace budovy, tzv. stavbu Z, v rámci níž ruku k dílu přiložili místní obyvatelé, připomíná motiv na bráně oplocení, na níž je prostřednictvím perforace plechu přenesena fotka ze stavby kina z roku 1958.

AUTORSKÁ ZPRÁVA

CONVERSION OF A CINEMA INTO A CULTURAL CENTRE

This object of the original Border Guards' Cinema was built in the years 1958-1959 under the so-called Initiative Z. It was the first major construction work of the local population newly inhabiting the town Planá after the expulsion of the original German population in 1946. Folk construction is legible in the expression of the building towards the square, in the construction design, as well as in the location on the site. This basement-less single-storey object replaced two original town houses. Its volume does not correspond to the height level of the surrounding buildings nor does it accept the historical land distribution. The building is located in the urban historical monument zone. It underwent several partial repairs focused primarily on the treatment of the front facade, the last one being realized in 2009.

The current renovation of the building targeted to rebuild the cinema into a multifunctional space. The adjustment of the outer shell of the building is moderate. It includes a slight decrease in height of the window sills, the restoration of reliefs between windows and a horse rider's relief at the gable, the selection of light grey shades, the slightly contrasting treatment of the entrance portal and the base of the building with stone facing; and restores the recessed entrance to the building.

The main wheelchair entrance is oriented towards Freedom Square. The rooms behind this northern facade interact with the public space of the square; they become a "window case" of the building's program, to which their content – a ticket box and a café – is submitted. The southern back of the building is shielded by the projecting neighbouring bakery. The side and rear facades behave modestly to its surroundings. The most striking is the giant order consisting of three new openings (French windows) into the main hall through the western faade, allowing the interior to be linked with the exterior or eventual daylight lighting of the hall. The southern, eastern and western facades have been insulated.

The new layout sees the object as a set of separate, independent operations, while maintaining the strong axial character of the entire building. The entrance space continues into the foyer that contains the necessary service facilities and the café. A small hall called the Black Box with a capacity of 30 seats follows the café. This unit is operable, regardless of what is happening in the surrounding areas. The main Great Hall becomes a centre of cultural opportunities. It is provided with a technical balcony (a cabin) with equipment for sound engineers and illuminators and an area for projection technology.

ARCHITECTS' REPORT

Místo stavby / Building location: KINONEKINO, nám. Svobody, Planá, okres Tachov Autoři / Architects: Simona Ledvinková, Barbora Buryšková, Pavel Buryška Spolupráce / Cooperation: Lukáš Makovský, studio Artbureau (grafické zpracování), restaurátor a výtvarník Libor Kaláb Investor: Město Planá Projekt / Design phase: 2013–

2016 Realizace / Implementation: 09/2016–10/2017 Zastavěná plocha / Built-up area: 609,1 m² Obestavěný prostor / Enclosed volume: 4770 m³ nadzemní část Užitná plocha / Usable area: 604,32 m² Počet míst: velký sál 120, malý 30, 30 parkovacích stání

Foto autor: Foto: Bohumil Pospíšil

Foto popis: Přestavba kina na kulturní zařízení Planá Simona Ledvinková a XTOPIX

Foto popis: Půdorys 1. NP – původní

Foto popis: Půdorys 1. NP – návrh

Foto popis: Půdorys 2. NP – návrh

Foto popis: Podélný řez

Foto popis: Situace

Foto popis: Historický snímek z 60. let

Teorie a kritika architektury v Českých zemích v kontextu doby sociálních sítí

TISK, Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 18, Autor: Ondřej Beneš, Oldřich ševčík, Vytištěno: 6 000, Rubrika: Teorie

Co se děje s architekturou a její reflexí, s teorií a kritikou architektury v dnešní mediální krajině/scéně/prostředí? Na sociálních sítích se odehrává „intenzivní mnohohlasnost“, která jakkoli ji budeme očekávat, tak nás znovu a znovu překvapí; v ní se doslova den za dnem vybijí feelings všeho druhu (anglický výraz používáme proto, že emoce na webu se vybijí jako rowdies na fotbalovém utkání).

Uvážlivé přijetí či podložené odmítnutí stanoviska je něčím na způsob bílé vrány. Zde se setkávají a proplétají spontánní reakce souhlasu s kritičností, zde si padají do náruče intolerance s infantilismem. Lehkost, s jakou obsah i tón diskuze na webu setrvává na povrchu témat. Pohybujeme se v digitálním prostředí na úrovni facebooků, tweetů, četování, YouTube, videí a „sdílení“, blogů, emotikonů, tedy toho, co je „po ruce“, co je prostě k příručnému vyklikání na googlu. Google-generation je v tomto klimatu ovšem „doma“, a to doslova.

Co zde zaniká? Přesvědčivost založená na racionální argumentaci. Závěr? Hledání společných základů – racionálně zdůvodněných teoretických východisek, směřování ke konsensu zde nemá místo. Tento předběžný závěr můžeme a budeme v dalším textu posilovat i oslabovat.

O co se na této scéně usiluje? Jsou sociální sítě terénem pro kvalifikovanou diskuzi – probíhá zde gigantomachia peri tes ousias informačního věku? S osvícenstvím vstoupil na scénu světský intelektuál – literát, s „věkem sociálních sítí“ vstupuje na scénu obratný, „šikovný hráč infotainmentu“. Vyslovují se zde názory? Ale ano, ovšem podstatné je, jakým způsobem a co se s nimi na tomto zvláštním kolbišti odehrává. Příležitost (k čemukoli) bez následků, bez odpovědnosti za projev, postoj, čin, je v čase sociálních sítí znásobena. Je to prazvláštní scéna a scénář.

Co zde ke střetání/zápasu z doby „nedávno minulé“, z doby moderny, chybí? Je toho víc. Nenalezneme zde snahu o konsensus – to vyžaduje, kromě jiného, odstup. Třeba i jen odstup v čase. Ale na sociálních sítích jde o to, co nejrychleji, bezprostředně „reagovat“ a být „slyšen, viděn, čten, lajkován“, sdílen. O to zde běží – a jak se zdá – to aktérům postačuje. To za prvé.

Za druhé, na sociálních sítích panuje svůdné klima, že události se řídí tím, co na síti naznačeným způsobem odreaguje/ produkuje. Každý, nevyjímaje „kritika a teoretika architektury“, se v tomto prostoru snadno stává čtenářem i – autorem, divákem i – „webovým pozdněmoderním aktérem“.

Za třetí, způsob, jakým se na této scéně předvádí fakta, se nestává samozřejmou dálnicí k jednání; internet až příliš často účinkuje jako „černá díra“, chaoticky se zde vše nasává a – vytrácí. Den za dnem nám sociální sítě nabízí těžko předvídatelnou dynamiku pasivního registrování, recepce i spoluúčasti a činnosti. Pro běžný provoz na sociálních sítích platí: maximalizace vůle se vyslovit a prosadit a současně se s tím spokojit je zde až příliš často na pořadu webového dne.

K čemu zde dochází? Internet destruuje „hierarchizaci až na dno“, ustavuje „veřejného anonyma“ – připomíná to „někdejší shromáždění venkovských žen u studně na návsi, také klíčové pro průběh lokální mikropolitiky a oběh informací a také bez designované vůdkyně“ (S. Komárek). Ten, kdo na webu dočasně vyčnívá, stejně podléhá – podílí se na neomaleném diktátu „se“ – argumentuje se tak, jak se očekává. Projektujeme a stavíme tak, jak se má projektovat a stavět, pozorujeme a hodnotíme architekturu tak, jak se právě běžně soudí; odsuzujeme však

to, co se z ní dnes odsuzuje atd. – jsme tímto způsobem pseudobezpečně na křehkém povrchu aktuality, v němž se stírá rozdíl mezi závažným faktem a efemérní banalitou. To je způsob, jakým jsme na konci moderny „up to date“. Ztráta relevance – ztráta schopnosti rozeznávat to, co je pro nás podstatné a co je sekundární, co je normální a přitom neběžné, co je experiment a co je extravagance – to je signum doby, které se nám dennodenně předvádí v médiích.

Popisujeme zde – přes skrytý diktát „se“ (v německém jazyce „man“) okupující naše myšlení – jednu z Martinem Heideggerem analyzovaných podstatných tendencí pobytu v moderní společnosti: nivelizaci všech možností bytí. Fundamentem, na němž toto dění vyrůstá, je dnes kultura entertainmentu pozdněmoderní doby – a po roce 2000 její nejdynamičtější element – „sociální sítě“. Jak to zapůsobí na další vývoj teorie? 1) Za čtvrté: v jaké situaci jsou kritici a teoretici architektury – a samozřejmě nejen oni? Teoretici zajisté nebyli a nejsou ani producenty stoprocentních pravd, nejsou ovšem ani relativisty z rodokmenu postmoderních trpaslíků – dnešními postmoderními sofisty (viz kritické texty L. Hejdánka a K. Kosíka), ale neměli by být ani aktivistickými chaoty v pokleslé pozdněmoderní kultuře. Teoretik totiž „prokatě dobře“ ví, „jak se dělají fakta“, pracuje s fakticitou, interpretuje fakta, zasazuje je do souvislostí – to je jeho „praxis“. Tím se ovšem nebetyčtě vzdaluje dnes panujícímu duchu „doby postfaktické“ (post-truth čili post-pravdivý v anglofonním prostředí).

Vzdorovat takovému „duchu doby“ je jak takřka marné, tak nezbytné. K čemu zde dochází? V době postideologické dramaticky narůstá na sociálních sítích produkce faktů a fáků, hoaxů atd. Zdá se, že každý může mít právě tu svou pravdu, kterou chce. To je ovšem velice hlupácké chápání „doby postfaktické“.

Čeho jsme svědky na sociálních sítích – na „trhu s fakty“? Mediální nadprodukce informací oslabováním jejich důvěryhodnosti, dryáčnictvím a hysterií. Odvrácenou stranou je snaha se v tom vyznat, což se často odehrává tak, že individuem dosahovaná „pravda“ propadá na niveau názorových fundamentalizmů jednotlivce. Zeptejte se na síti, proč je ten či onen architekt odsuzován – jediné odpovědi, již se dočkáte, je: „Tak to prostě je“. Takže jste vstoupili do netolerantního světa fundamentalismu jednotlivce – tj. světa „faktů/názorů bez interpretace“. V souvislosti se sociálními sítěmi je proto na místě otázka po stavu „indexu tolerance“. Co s tím může teoretik architektury udělat? Velice málo, téměř nic. Východiskem se mohou stávat kooperující platformy na sociálních sítích, v té míře, v níž se v těchto platformách posiluje respekt ke kontinuitě myšlenky. V tomto klimatu rada „číst“ je užitečná, ale stala se nicotnou vůči dominující ztrátě schopnosti „večíst se“ do textu.

Chcete nyní vědět, v jakém světě z hlediska tzv. doby postfaktické žijeme? Neznáme žádný varovnější obraz než ten, v kterém pedagogové vykreslují účinky výše i níže popsanych fenoménů na svět dětí. Rousseauova nika – ochranná, vzdělávající a připravující děti na obranu nitra, než vstoupí do světa dospělých, byla od počátku iluzí, ale motivující iluzí. Dnes z této iluze nezbylo vůbec nic. Příliš mnoho zdrojů (s rozdílnou relevancí!), příliš mnoho faktů, příliš mnoho metod jejich produkce a ověřování – příliš mnoho stupňů důvěryhodnosti, příliš mnoho rozdílných interpretací z produkovaných faktů. Fakta jsou degradována na data v té míře, v níž zaniká, je oslabeno vědomí, že jsou konstituována interpretacemi (William Davies) 2). A to destruuje podstatu práce kritika a teoretika.

Za páté, roli s narůstajícím významem započal od přelomu dvou tisíciletí sehrávat infotainment architektury 3), čili ten druh popularizace architektury, který nedosahuje na granty, ale zato dosahuje k širšímu publiku, a který u nás v oboru architektury představují aktivity Adama Gebriana. To je mnohem víc než „blogerská reflexe“, nicméně sklouzávání k povrchnímu populismu zde „tiká“. Zvolení Adama Gebriana „Architektem roku“ (2014) je výmluvným svědectvím o „duchu velmi pozdní moderny“, i o intelektuálním klimatu na sociálních sítích, tj. výpovědí o hodnotách, které v ní panují a které si nás podmaňují. Přes spektakulární uznání toho, jak současní architekti – jejich vrcholová reprezentativní instituce ČKA – přiznávají potřebu nové mediační komunikace s veřejností. Architekt, herec, popularizátor a kreslíř David Vávra vynalézavě volí prostředky, které promlouvají – dokáží promlouvat – k širokému publiku s pozdněmoderní sociologií chování.

O čem to vypovídá? Řečeno jazykem ne-webové vysokoškolské scholastiky: tak, jak se změnilo postavení intelektuálů pod účinkem moderních technologií, tak se proměnila i pozice kritika a teoretika architektury. A na tom budeme trvat.

Toto neakademické zprostředkování témat architektury sehrává v nastupující informační společnosti závažnou roli. Respekt a autorita historiků a teoretiků architektury P. Kratochvíla, Z. Lukeše, M. Mitášové, R. Sedlákové, J.

Ševčíka, R. Šváchy, I. Vaška byla a zůstává pro celé generace založena jinak – v síle interpretace fakticity. Žádný infotainment architektury, nikoli permanentní pobyt na audiovizuálních médiích, na serverech, ale vždy současně i knihy, články v odborných periodících, přednášky. Čili kombinují rychlá média (internet) a pomalá – knihy, odborná periodika, výstavy, dialogy. I v knihách nalezneme střetání, omyly, ale vůči internetové produkci to jsou, jak říká Cílek, „solidní promyšlené omyly“, omyly, s nimiž se dá pracovat – poskytují příležitost zjistit, co k nim vedlo, co nebylo zahrnuto do řešení atd.

Resumé? Rozdíl je v primární komunikaci intelektuála/teoretika architektury s veřejností. Zužítkovat střetání názorů, diskuze (je nezbytné a svým způsobem „úžasně i hrůzně“ poznávat celou tu šíři názorů a „názorů“ – tak, jak na webu probíhají!) lze vytvářením tzv. ostrůvků pozitivní deviace. Takovéto webové niky s potenciálem názorových platform jsou dvojnásob důležité v situaci, kdy tradice architektonické teorie v českých zemích se teprve znovu konstituují a vstupují do ní noví aktéři, generace X a Y (generace narozených v letech 1975/1986 až 1995/2004) a té poslední Z (1995 až 2010), charakterizované jako „nejroztržitější“ generace. Snad do budoucna nepůjde o názorové bubliny, ale právě o kooperující platformy, na něž spolu se „zabydlením“ v tomto narůstajícím hybridním prostoru – mezi virtuálním a reálným světem – sází Beatriz Colomina. Této architektce a teoretice náleží nezpochybnitelná zásluha: domýšlí pro architekturu důsledky z probíhajícího redefinování a restrukturování fyzického prostoru. Jisté je, že „svět včerejška se nám rozpadá pod rukama“, řečeno cílkovsky, o to víc existují racionální důvody pro teoretické uchopování architektury. A možná jsou silnější, než si dnes dokážeme představit – před námi se teprve vynořuje „dříve skrytý svět, silně se odlišující od toho, co vidíme kolem sebe“. 4) „Google generation“ je nadšenou a zaslepenou/oslněnou generací objevitelů, stejně jako byl Kolumbus.

Za šesté, doposud jsme obraceli pozornost k negativnímu rozměru „věku sociálních sítí“, takže je více než na čase (ostatně tak učiníme v jiné studii) uvést: Jakkoli internet je nadále na svém počátku, tak „nástup sociálních médií byl možná nejdůležitější změnou v sociálním, kulturním a ekonomickém životě jednadvacátého století“ (z anotace pražské přednášky Beatriz Colominy). 5) Což ve vztahu k architektuře znamená nahlédnout, do jaké míry jsou sociální média „opravdu zásadním prostorem pro navrhování“. Prožívaný fyzický svět má topologii, dominanty přírodní, krajinné. Město koncentruje krajinu do jednoho místa. Svět produkovaný novými digitálními technologiemi, virtuální svět, má vlastní tektoniku, odpovídající spíše globálním přesunům kapitálu a hrám na burze. „Jsme stále více doma“ najednou v obou světech. A každý má své architektonické projevy – a jsou tak i čitelné. 6) O stavu teorie v Čechách napoví schopnost kvalifikované reakce na téma, které otevřela svojí přednáškou před naplněným sálem Betlémské kaple.

Za sedmé? Po výčtu témat předkládáme spíše výzvu. Uvažování o teorii a kritice architektury v Čechách se nemůže omezit v době sociálních sítí na konzervativní konstataci: kritika i teorie musí být pěstovány a ošetřovány, jsou pro to rozumné důvody. To vyžaduje úsilí, pevné zázemí, organizaci, institucionální zakotvení, trvalý kontakt se zahraničím – to vše platí, jinak se budeme Českých zemích nadále utápět v trivialitách, aktivistických reakcích a soupisech architektů a jejich realizací na způsob telefonního seznamu na Olymp, kdy skutečné hodnocení zastupuje slovní ornament. A co je onou „věcí, o níž běží“ a která bude sehrávat stále větší roli? Vyrovnavání se s tím, že sociální sítě otevřely pro kritiky a teoretiky architektury nový oceán pro jejich lodičku. Ta lodička musí být na plavbu připravena – to je téma článku, který souběžně publikujeme v jiném odborném periodiku.

Poznámky 1. Význam teoretických platform tematizuje P. Melková, srov. „Význam teoretických platform architektury (Bienále architektury v Benátkách: Od Reporting from the front“ k „Frespace“). In: STAVBA, roč. 24, 2017, č. 4, str. 12–13. Není důvodu tradiční platformy architektury podceňovat, o tom vypovídá i kladné hodnocení aktivit galerie VIPER Rostislavem Šváchou jako události kultury a teorie architektury v uplynulém roce. Nicméně vždy již půjde o interakci těchto platform se sociálními sítěmi. 2. Srv. mj. William Davies: The Age of Post-Truth Politics . The New York Times. <https://www.nytimes.com/.../the-age-of-post-truth-politics.html> 3. Infotainment je dnes zajišťován a produkován v každé vyspělé zemi. V České republice jsou tyto aktivity pro obor ekonomie spjaty s Tomášem Sedláčkem, pro ekologii, klimatologii s Václavem Cílkem (který jako editor obdivuhodných publikací bohužel opomíjí neopominutelné – architekturu, do níž se petrifikuje kulturně-civilizační

vývoj!); Stanislavem Komárkem pro relaci přírody a kultury, Václavem Bělohradským v oboru filosofie a politologie ad. 4. Srv. „knihu roku“ 2017 S. Stephens-Davidowitz, „Everybody Lies“. 5. Přednáška Beatriz Colominy „Soukromé a veřejné: Architektura ve věku sociálních médií“/ „Privacy and Publicity: Architecture in the Age of Social Media“ (21. listopadu 2017 v Betlémské kapli) je dostupná ke stažení na webu. 6. Srv. Ondřej Beneš, Oldřich Ševčík: Architektura: Devadesátá léta a první desetiletí XXI. století. In: Architektura&Urbanismus, XLV, 2011, č. 3–4, str. 104–135, 30 obr., ISSN 0044 8680

Nové Dominikánské náměstí

TV, Datum: 05.04.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 5

Zuzana PETRŮ, moderátorka

Odstartovaly dlouho očekávané opravy Dominikánského náměstí v Brně, které dosud sloužilo jako parkoviště. Auta se tam po rekonstrukci už nevrátí. Radnice chce, aby na místě vznikl důstojný veřejný prostor. Proměna náměstí by měla vyjít na 60 milionů korun.

Barbora BLAŽKOVÁ, redaktorka

Bagr, nákladní auto a desítky dělníků. Takto od rána vypadalo na Dominikánském náměstí v Brně. Po letech odkladů se totiž začalo s jeho rekonstrukcí. Svá auta tu proto řidiči už nezaparkují.

Filip POŇUCHÁLEK, mluvčí, Magistrát města Brna

Původně tu bylo 70 parkovacích míst, z toho některá byla vyhrazené. Nyní už se zde parkovat nedá. Ty vyhrazené parkovací místa se přesouvají na Zelený trh a také na ulici Veselou.

Barbora BLAŽKOVÁ, redaktorka

Patří hlavně brněnským zastupitelům. Běžní návštěvníci naopak můžou za 30 korun na hodinu využít parkovací dům Dominik, který stojí za rohem. A v noci v něm budou moct za sníženou cenu parkovat i lidé s rezidentní kartou. Náměstí by se po rekonstrukci mělo přiblížit podobě jakou mělo ve 14. století, kdy ho lidé znali pod názvem Rybí trh. A právě trhy by měly být jeho dominantou.

Filip POŇUCHÁLEK, mluvčí, Magistrát města Brna

Stane se z toho plnohodnotný veřejný prostor pro lidi, pro relaxaci. Přibude zde zeleň, stromy, nový mobiliář, lavičky.

Barbora BLAŽKOVÁ, redaktorka /Zdroj: Ateliér Brno/

Konkrétní návrh jak má budoucí náměstí vypadat už existují přes 10 let. Magistrát je ale nejspíš nevyužije. Tehdejší architektonická soutěž totiž nakonec neměla vítěze. Vypíše se proto nová. Magistrát tak letos zatím jen opraví a vyrovná dlažbu a předělá inženýrské sítě. Pokud práce nezbrzdí archeologický výzkum, měli by se na náměstí zase konat vánoční trhy. Tentokrát ale ve větším. A novou podobu za 30 milionů korun dostane v Brně i Moravské náměstí. Změny se ale dočká nejdřív v roce 2019. Objeví se tady nová odpočinková zóna s restaurací a kavárnou a chybět nebude i velká plocha pro pořádání trhů, divadelních představení nebo koncertů. Barbora Blažková, Česká televize.

Jihlava řeší tvář centra soutěží [URL](#)

WEB, Datum: 05.04.2018, Zdroj: jihlavske-listy.cz, Návštěvnost: 39 905

Aktuality/Komentáře (0), autor: Pavel Bajer V Jihlavě jsou v plném proudu přípravy na architektonickou soutěž, která určí novou podobu Masarykova náměstí. K vyhlášení této soutěže může dojít doslova každým dnem.

„Architektonickou soutěž vypíšeme nejpozději v dubnu,“ informoval náměstek jihlavského primátora Vladislav Výborný (ČSSD). Doplnil, že Město již má vybrané lidi do odborné poroty, která bude jednotlivé návrhy hodnotit. Složena má být z urbanistů, architektů i ze zástupců Města. K samotným úpravám náměstí by mělo dojít v několika následujících letech. Revitalizace náměstí bude řešit například dopravní situaci na náměstí, dožívající lípy u morového sloupu, nebo stánky s asijským občerstvením v dolní části náměstí.

Architekti se však nebudou zabývat nechvalně proslulou dominantou náměstí, obchodním domem Prior. Ten je v soukromém vlastnictví. Náměstek jihlavského primátora Radek Popelka (ANO) již dříve řekl, že studie Prioru by vyšla řádově na statisíce korun, což si podle jeho názoru nemůže Město dovolit.

To však považuje za největší slabinu celých příprav na úpravy členka pracovní skupiny pro revitalizaci náměstí, architektka Lenka Tomášová (Forum Jihlava).

„Z technického hlediska to považuji za zásadní věc,“ doplnila Tomášová. Sdělila, že jinak nemá k záměru revitalizace náměstí zásadnější připomínky.

Jihlavské Masarykovo náměstí je považované za třetí největší v celé ČR. Má obdélníkový tvar, s rozměry 330 x 90 metrů. Během své historie několikrát změnilo název.

Na sklonku existence rakousko-uherské monarchie se jmenovalo po císaři Františku Josefovi I. V době První republiky neslo jméno československého prezidenta T. G. Masaryka.

V době nacistické okupace bylo přejmenováno na Adolf Hitler Platz, aby se po osvobození opět vrátilo ke jménu prvního československého prezidenta.

K další změně názvu došlo v roce 1955, kdy bylo přejmenováno na náměstí Míru. Tento název neslo až do roku 1990, kdy se opět vrátilo k pojmenování Masarykovo náměstí.

Architektonická soutěž vstoupila do druhé fáze [URL](#)

[WEB](#), Datum: 05.04.2018, Zdroj: krnov.cz

Ve Středisku volného času Krnov ve středu 4. dubna zasedla porota, aby vyhodnotila soutěžní návrhy v 1. fázi urbanisticko-architektonické soutěže „Hlavní náměstí v Krnově“. Porotcům se podařilo v průběhu dne vybrat účastníky, kteří postupují do 2. fáze soutěže. Termín odevzdání soutěžních návrhů pro druhou fázi byl stanoven na 20. června. Výsledky soutěže budou předloženy radě města ke schválení 27. června.

Cílem soutěže, která byla vyhlášena jako anonymní, je zpracování architektonicko-urbanistického návrhu Hlavního náměstí, který přinese do historického jádra kvalitní městský veřejný prostor, definuje novou zástavbu nebo parkové úpravy a zvýší atraktivitu náměstí.

První, ideová fáze, měla přinést návrh pro celé území současného náměstí. Druhá fáze je projektová.

Pořádání soutěže město vyjde přibližně na 1,5 milionu korun. Na ceny, odměny a náhrady výloh v soutěži je určeno 1,2 milionu korun, zbývající částka pokryje honoráře nezávislých členů poroty, výstavu návrhů, případně vydání katalogu.

Několik postřehů ke knize Architektura a současné město

[TISK](#), Datum: 05.04.2018, Zdroj: Stavba, Strana: 26, Autor: JIŘÍ TOUREK, Vytlačeno: 6 000, Rubrika: Recenze

Lewis Mumford přirovnal ve své asi nejslavnější knize z roku 1961, City in History, město k magnetu a kontejneru. Město je magnet, protože k sobě vše přitahuje, lidi, zboží, bohatství, funkce, moc, možnosti, ale také problémy, nemoci atd. Město je kontejner, protože to vše v sobě obsahuje, knihovna je kontejner na knihy, hotel na cestovatele, banka na peníze, palác představuje kontejner bohatství a luxusu atd., a město je pak kontejner kontejnerů. A jeho přirovnání pokračuje: zatímco město trvá dál jako magnet, kontejner ve 20. století explodoval a svými troskami zaneřádl krajinu všude okolo.

Na tuto naši dnešní situaci reaguje recenzovaný sborník přeložených novějších urbanistických textů. Jeho editorka Irena Fialová se v něm „z pohledu oboru architektury a urbanismu“ (s. 8) snaží přijít na to, čím lze

příspěť k umění navrhovat město, jinak řečeno, jak pracovat s rozbitým kontejnerem. Některé texty se otázkám po navrhování formy věnují bezprostředněji, například John Habraken se ptá, jak můžeme řídit komplexitu, jak nově navrhovat formu i ve velkém měřítku, třeba i celoměstském, aby výsledek byl rozmanitý a schopný přizpůsobovat se v čase. Jiné texty mají podobu úvahy či představují analýzu konkrétní otázky či oblasti. Čtenář, který zná jiné knihy této již šestidílné edice, nalezne i zde kolekci různých přístupů a názorů, které i zde spíše než návody poskytují podněty k přemýšlení.

Christopher Alexander je zastoupen textem Hlavní pravidlo, kde se zamýšlí nad tím, co by mohlo pomoci „... městu stát se postupně celistvým“ (s. 30) a definuje pak jediné a hlavní pravidlo: „Každý krok ve výstavbě musí být proveden tak, aby uzdravoval město.“ a v jiné formulaci: „Každý nový krok ve výstavbě má jedinou základní povinnost: musí kolem sebe vytvářet kontinuální strukturu celistvosti.“ (s. 33) Není pochyb, že jde o ideál, který bychom měli bez zaváhání přijmout. Není však zřejmé, proč by mělo být celistvé město, když není jeho společnost, kultura, jeho svět? Jak chtít celek ve společnosti fragmentů? Jeho pravidlo mi tak připadá sice správné, jak ale o něm přesvědčit všechny lidi, když se to dlouhodobě nedaří ani u elementárních a očividně jasných faktů. Jestliže chce navíc léčit svět (celistvostí měst) a nezačít u člověka, pak – ač by se to Alexanderovi jistě nelíbilo – pokračuje v dnes tolik kritizované modernistické, v corbusierovské tradici měnit svět pomocí architektury: lepší byty, domy, města zapříčiní, dají vznik novému člověku, rodině, společnosti... Je to asi jako si myslet, že rozpadající se manželství se zachrání tím, že začne budovat nové rodinné hnízdečko.

Alexandrovi velmi blízký autor Nikos A. Salingaros se prezentuje také zajímavým ale i kontroverznějším textem Teorie městské sítě, který začíná konstatací, že „Architektura a urbanismus doposud vzdorují vědecké definici...“ (s. 68). Salingaros chce architekturu i urbanismus založit vědecky, na „základě odpovídajících matematických principů, které se skrývají za lidskými činnostmi“. (s. 78) Matematika má formovat město, které se stává městskou sítí. Skutečně se za lidskou činnost, za fungování světa skrývá matematický princip? Není pochyb, že jedna důležitá větev uvažování evropského lidstva je blízká matematice. Ne na všechny její výdobytky jsme však právě hrdí. Má mimo jiné velký díl viny na duchovním marasmu současného Západu. Jako příklad oblasti, kde se zvědečtění povedlo, uvádí autor medicínu. O úspěších západní medicíny není pochyb, její možnosti přesahují schopnosti olympských bohů, a přesto se „medicínsko-průmyslový komplex“ stal terčem mnohé kritiky a dávat ji komukoliv za vzor je vzhledem k její odvrácené straně přinejmenším ke zvažení.

Téma města jako sítě prostupuje nejen Salingarův text, ale i příspěvky Billa Hilliera či Aliho Medanipoura. Jde o způsob v současnosti velmi rozšířený. Necht' se na recenzenta všichni zastánci toků, polí, sítí a všelikých dynamismů nezlobí, dokud ale lidé o městě uvažovali staticky, jako o zmíněném kontejneru, tedy od časů nejranějších měst do řekněme 19. století, města se trvale, byť s periodickými útlumy a propady, rozvíjela. Problémy, kterým čelíme v dnešní době, nastaly, až když se o městě začalo ve 20. století uvažovat z hlediska spojení, dopravy, prostupnosti, procesualnosti atd. Možná by taková inspirace tradičním uvažováním, v době, která tak vzývá tradice všeho druhu, stála za úvahou. Budovat kontejner Babylonu, Athén, Říma, Paříže či New Yorku jakož i Prahy lidstvu docela šlo, městské sítě a Město jako ekonomiky pohybu nám, zdá se, činí potíže. Před závěrem ještě poznámka k podnětnému textu Nejasnosti urbanismu (s. 81), v němž se autor Ali Madanipour snaží nově definovat urbanismus. V textu se mnohokrát operuje se slovem „produkt“ v souvislosti s urbanismem, městem, ale i architekturou, autor se např. ptá, zda je urbanismus „Proces, nebo produkt?“ (s. 92). Anglické slovo „product“ určuje Oxford dictionary jako „věc, která se pěstuje či vyrábí obvykle kvůli prodeji“, tomu odpovídá i české slovo „produkt“, jako další význam se pak uvádí „věc, která je výsledkem něčeho“ čili výsledek, dílo, výtvar. Pokud ale český text podržuje jako primární význam „produkt“, pak otázky kolem města nepříjemně ekonomizuje, podléhá, více než anglický originál, všudypřítomnému převodu všeho na počitatelné, kalkulovatelné položky. Severomořská ropa Brent je produkt, auta z automobilky jsou produkt. Produkty se obchodují na burze. Město je dílo, je výtvořem, výsledkem lidského úsilí. Měli bychom se všichni bránit vzrůstající komodifikaci, ekonomizaci a nepodléhat užívání módních, ale škodlivých slov. Je to též jedním ze sdělení skvělého textu Lievena De Cautera a Michiela Dehaena, Prostor hry (s. 109), jenž se snaží rehabilitovat i oblast mimo ekonomiku (oikos).

Pokud někdo v souvislosti s urbanismem či urbanisty prohlásí: „Prozkoumali jsme nejasnosti obklopující různé aspekty urbanistického produktu.“ (s. 98), pak svět kolem sebe chápe buď v intencích neoliberální ideologie (vše

se dá koupit, všemu vládnou peníze, finance jsou nejdůležitějším činitelem světa), anebo se pohybuje na půdě marxismu, případně jeho derivátů (a o světě smýšlí obdobou toho, co uvádí předchozí závorka). Ani pro jedno, ani pro druhé nebylo a není město jako takové důležité. Lze se od nich tedy nadít pomoci v otázce současného města? Ať tak či onak, město není produkt!

Že vztah architektury a současného města je téma živé, chápe asi každý, kdo chce vidět, snad se mi podařilo ukázat, že kniha je i podnětná, zajímavá a stojí za přečtení, ani poté jsem se ovšem nezbavil dojmu, že nejen ohledně měst nevíme příliš kudy kam. Když jsem ji přečetl, o trošku lépe chápu ty, kteří se snaží ochraňovat i stále novější architektonické dědictví našich měst – například již i poválečnou architekturu – zdá se, že natolik nevíme, jak a kam rozvíjet naše města a naši kulturu, že udržovat, co máme, je patrně jediné, co v tuto chvíli můžeme s jistotou dělat.

Semily připravují výstavbu nové mateřské školy za 95 mil.Kč [URL](#)

WEB, Datum: 04.04.2018, Zdroj: [genusplus.cz +1](#), Návštěvnost: 22 763

Obsahové duplicity: 03.04.2018 - [archiweb.cz URL](#)

Semily připravují výstavbu mateřské školy pro stovku dětí. Na projekt, který podle odhadů přijde na 95 milionů korun, získalo město 25 milionů z Operačního programu Životní prostředí. Jde o energeticky úspornou budovu v pasivním standardu. Radnice teď hledá další možnosti financování nákladného projektu, šancí je bezúročná půjčka, řekla ČTK starostka Lena Mlejnková (Volba pro Semily). Podporu projektu a pomoc s financováním slíbil při březnové návštěvě v Libereckém kraji premiér v demisi Andrej Babiš (ANO).

"Stavba by měla začít příští rok na jaře, my nejprve musíme zajistit prostory, kde bude školka rok fungovat, protože současnou budovu kompletně zdemolujeme a musíme ty děti na rok někam dát," vysvětlila důvody odkladu starostka. Město podle ní plánuje, že pro školku upraví budovu v sousedství základní umělecké školy (ZUŠ), kterou radnice koupila. "My dlouhodobě řešíme nedostatečnou kapacitu základní umělecké školy, takže nám to vyřeší dva problémy najednou. Rok tam bude školka a pak ji za minimální náklady upravíme pro ZUŠ," dodala Mlejnková. Celkově si úpravy budovy vyžádají dalších 15 milionů korun.

Nová školka vyroste na místě Mateřské školy Pod Vartou, která byla jako provizorní postavena v 80. letech minulého století a už nevyhovuje. Už v roce 2009 plánovalo město na tomto místě výstavbu nízkoenergetické budovy, získat na ni chtělo dotace z norských fondů. Z projektu ale sešlo. Na podobu nové školky vyhlásila radnice na podzim 2015 anonymní architektonickou soutěž. Zájem projevilo 200 studií i zahraničních, nakonec radnice vybírala ze 70 návrhů. Zvítězila studie architekta Marka Topiče na přízemní budovu v podobě dvou kruhových objektů.

V budově budou podle Mlejnkové dvě samostatné mateřské školy - Pod Vartou a Waldorfská mateřská škola, dohromady budou mít stovku dětí. "Náklady jsou vysoké, cena budovy mateřské školy je ale 62 milionů korun, zbylých 33 milionů tvoří náklady na terénní úpravy, zeleň, herní prvky, oplocení, vybavení školky, gastrotechnologii, parkoviště, přípojku vody a další náklady, s nimiž je nutné počítat," uvedla starostka. Zhruba tři miliony bude stát jen demolice současné zchátralé budovy, téměř dva miliony přijde přeložka vedení vysokého napětí. "Třeba kontejnerová školka se srovnatelnou kapacitou by nebyla o mnoho levnější," dodala Mlejnková. Stavět se začne příští rok na jaře.

Miladu čeká soutěž studentů. Podle architektů i vedení měst je to absurdní [URL](#)

WEB, Datum: 04.04.2018, Zdroj: [ustecky.denik.cz +3](#), Autor: Zobrazit Další Fotografie, Návštěvnost: 176 053

Obsahové duplicity: 07.04.2018 - [teplicky.denik.cz URL](#), 04.04.2018 - Ústecký deník, [decinsky.denik.cz URL](#)

Chabařovicko - Města už plánují, co udělají s pozemky okolo zatopeného dolu Milada.

Zatopení dolu Chabařovice stálo 8 miliard korun. Architektonická soutěž na budoucí využití Jezera Milada má být jen pro studenty a za 45 tisíc. To je podle České komory architektů (ČKA) absurdní. Státní podnik Palivový kombinát Ústí (PKÚ), který za rekultivaci lomové jámy stojí, ale říká, že všechno je jinak a komora nepochopila, co studentskou soutěží zamýšlí.

CHYBÍ TERMÍNY I ADRESA „Nebráníme se předkolu studentské soutěže s korektními parametry. Ale na ni by měla navazovat standardní architektonická soutěž, a to i s ohledem na požadavky vládního dokumentu Politika architektury a stavební kultury,“ kritizuje Ondřej Beneš z ČKA.

Architektky zvedla ze židle stručná prezentace umístěná na webu kombinátu. Vyzývá studenty středních a vysokých škol k tvorbě vlastních návrhů, co s územím okolo Milady udělat. Kromě výše finančního ocenění vítězů by tu ovšem zájemci další informace hledali marně. Chybí tu termíny i adresa, kam návrhy zaslat. Jak vysvětlil ředitel PKÚ Petr Lenc, podmínky studentské soutěže podnik na stránky vloží postupně. „Po ukončení rekultivace budou dnešní studenti dávno dospělí. Měli by tedy mít právo říci, co by tu chtěli mít,“ říká ředitel. Vítězné návrhy pak podnik předá architektonickému studiu či ateliéru, který vyhraje skutečnou architektonickou soutěž. Tu podnik vyhlásí koncem roku.

„Studentské návrhy by měly posloužit jako určité podněty, něco, čím by bylo dobré se zabírat. Nic jiného v tom není. Byli bychom neradi, kdyby to rozpoutalo hysterii,“ doufá Lenc.

VŮBEC O TOM NEVÍMEMěsta a obce, která převezmou pozemky okolo zre kultivované těžební jámy, vyhlášení studentské soutěže překvapilo.

„Vůbec o tom nevíme. Každá obec i město měly vybrat území a naplánovat, k čemu ho budou využívat. Stát by pak měl odepsat chráněné ložisko uhlí. Máme u jezera nevelký pozemek, kde bychom chtěli parkoviště, zázemí pro cyklisty, občerstvení. Nevím, co si o vyhlášení studentské soutěže mám myslet,“ řekla starostka Trmic Jana Oubrechtová.

Stejně překvapeně reagovala primátorka Ústí Věra Nechybová. „O soutěži pro studenty nevím. Pro nás je nejdůležitější zmenšení ložiskového území a poté dotáhnout do konce výstavbu inženýrských sítí, tedy elektřinu, vodu, plyn, kanalizaci. Vláda schválila prodloužení termínu majetkoprávního vypořádání, což nám dává čas na dokončení projektů,“ prohlásila Nechybová.

O studentské soutěži naopak slyšel ústecký zastupitel Martin Hausenblas. „Soutěž idejí ještě nikomu neublížila. Dokud ale nevyhlásíme mezinárodní krajinářskou a architektonickou soutěž, tak se nikam nepohneme,“ řekl Hausenblas.

Podobně hovořil i Ondřej Beneš z ČKA, který zároveň pro Děčín vykonává funkci městského architekta. „Městští architekti pracují samostatně. Nebylo by od věci, kdyby začali navzájem spolupracovat. Určitě by stálo za to, kdyby vznikl institut krajského architekta. Ten by mohl řešit i Jezero Milada,“ dodal.

Převedení pozemků na města Trmice, Ústí nad Labem a Chabařovice i otázku ložiska uhlí by měla vláda vyřešit do léta. Usnesla se na tom už loni v červenci. Mezitím bude PKÚ zkvalitňovat silnice, potrubí a mola u Milady.

Nový terminál v Jablonci nad Nisou [URL](#)

WEB, Datum: 04.04.2018, Zdroj: stavbaweb.dumabyt.cz, Autor: Jolana Foglová, Peter Hřebík, Marek Winkler, Matúš Brandner,, Návštěvnost: 42 071

(4. 4. 2018) Realizovat se bude podle vítězného návrhu ateliéru DOMYJINAK architekti

Nový terminál v Jablonci nad Nisou

(ČTK) - Nový dopravní terminál v Jablonci nad Nisou bude ze skla, střechu hlavní budovy pokryje zeleň. Náklady se odhadují na 200 milionů korun a město na něj chce žádat dotace z Integrovaného programu rozvoje území Liberec-Jablonec. Radnice dostala devět návrhů, nakonec ale zbyly jen dva, které splnily náročné zadání.

Vítězem se stal návrh pražského ateliéru DOMYJINAK architekti, se kterým bude teď radnice jednat o přípravě projektu. Novinářům to dnes řekl náměstek primátora Lukáš Pleticha (ČSSD).

"Snažili jsme se tím návrhem o rozšíření městského prostoru Dolního náměstí o pěší zónu, kde by byl objekt, který by sloužil nejen dopravě, ale hlavně občanům města. Snažili jsme se o zapojení řeky Nisy do toho veřejného prostoru. Dalším záměrem bylo vytvoření dvojice letících střech, které vytvářejí střešní zazeleněnou krajinu. Ta koresponduje s předpolím muzea skla,“ řekl jeden z autorů návrhu Petr Šíkola. Projekt počítá mimo jiné s výstavbou jezu na Nise, který zvedne hladinu a přiblíží ji lidem. Součástí projektu je i prosklená lávka, která propojí terminál s městem a nedalekou vlakovou zastávkou.

Podobu terminálu hledalo město v otevřené urbanisticko-architektonické soutěži. Jen vypracovat její zadání

trvalo téměř rok. Nezávislým organizátorem a administrátorem soutěže se stala společnost MOBA Studio. "Tato soutěž byla velmi exaktně zadána, Jablonec hledal kvalitního partnera pro realizaci nelehkého dopravně-urbanistického záměru. Jsme přesvědčeni, že zadavatel získal kvalitní projektový tým pro nadcházející roky spolupráce. Město tím získá nové centrum," řekl za organizátory soutěže Igor Kovačević.

Jablonec plánuje výstavbu terminálu s podzemním parkovištěm pro dvě stovky vozů. Podle primátora Petra Beitla (ODS) patří projekt k největším investičním akcím ve městě v posledních letech. Náklady jsou srovnatelné s projektem revitalizace teplárenství, který město dokončilo před dvěma lety. Terminál navazuje na plánované prodloužení tramvajové trati z Liberce do Jablonce, které připravuje Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce. Dnes tramvajová trať končí v Jablonci u Tyršových sadů a v plánu je její prodloužení přes Soukennou ulici a Dolní náměstí.

Doplněno Stavbaweb:

Pořadí a jména prvních dvou vítězných projektů:

• 1. cena

DOMYJINAK architekti / Václav Dvořák, Petr Šikola, Jan Černoch, Adam Bohatý, Kristýna Bednářová, Hana Klapalová - Praha – CZ

• 2. cena

SIEBERT + TALAŠ / Jolana Foglová, Peter Hrebík, Marek Winkler, Matúš Brandner, Matej Siebert, Roman Talaš – SK

Vítězné návrhy soutěže najdete zde: terminaljablonec.cz/vysledky

Informace o soutěži najdete i na stránkách ČKA nebo na stránkách města Jablonec nad Nisou.

Související články:

Jablonec vyhlásil architektonickou soutěž na dopravní terminál 20.9.2017

Kategorie Doprava/infrastruktura

Využití zrekonstruovaných nádraží

TV, Datum: 04.04.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 2

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Teď se podíváme na nádraží, která už jsou po rekonstrukci nebo se zrovna opravují. V Mariánských Lázních nádražní budovu opravila italská společnost Grandi Stazioni a sama jí taky provozuje. V Karlových Varech nechal novou halu postavit státní správce železnic. Obě nádraží teď nabízí cestujícím čisté zázemí. Ale společně mají ještě jedno. Další využití ale hledají jen těžko.

Marek ŠTĚTINA, redaktor

Nádraží v Mariánských Lázních na začátku 20. století, kdy hosty ještě rozvážely koňské drožky. Takhle vypadala stejná budova v roce 2007 před rekonstrukcí. A tohle už je současná podoba. Oprava historické secesní budovy stála 90 miliónů korun. Nádraží v roce 2009 opravila a provozuje italská firma Grandi Stazioni. V rozlehlé budově se ale používá jen hlavní hala jako čekárna pro cestující. Jsou tu pokladny a jedna trafika. Využití se už ale nenašlo pro halu na druhém konci budovy, kde jsou jen informační tabule. Tady zase bývala restaurace. I tyhle prostory jsou už dlouhá léta prázdné.

Jana ČERNÁ, cestující, Mariánské Lázně

Chybí mi tady alespoň automat na kávu nebo něco takového, když tady člověk stojí. A jak jste si teď všimli, je 11 hodin a je zavřeno všude.

Marek ŠTĚTINA, redaktor

Firma v horních patrech budovy pronajala několik bytů. Kanceláře a další místnosti ale zůstávají prázdné.

Grandi Stazioni

Ke komerčních aspektům podnájmu si naše společnost nepřeje se vyjadřovat v médiích.

Marek ŠTĚTINA, redaktor

Tohle už je nová výpravní budova horního nádraží v Karlových Varech. Původně ji měla postavit také italská firma. Nakonec ale smlouvu zrušila a zaplatila pokutu. Projekt loni dokončila Správa železniční dopravní cesty. Nová hala nabízí základní zázemí pro cestující, jako jsou čisté lavičky, teplo. Nahoře jsou pokladny a informační tabule. Ještě letos tu bude kavárna a prodejna tiskovin.

Kateřina ŠUBOVÁ, mluvčí SŽDC

Obecně pokud stavíme nová nádraží, tak je přizpůsobujeme potřebám cestování v 21. století. Je to jiná situace, než když rekonstruujeme budovu z 19. nebo 20. století. Ty budovy jsou značně předimenzované.

Marek ŠTĚTINA, redaktor

V Karlových Varech pokračuje i rekonstrukce nástupišť a kolejí. Hotovo má být letos v září. Marek Štětina, Česká televize.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Architekt Karel Hájek ze Stavební fakulty ČVUT, dobrý večer.

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Dobrý večer.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Čím je dnešní rekonstrukce nádražních budov specifická? Z architektonického a urbanistického hlediska?

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Z architektonického a urbanistického hlediska je největším problémem právě nalezení využití a nalezení nového života pro tyto budovy, které jak už jsme třeba slyšeli v předchozím příspěvku. Mnohdy jsou pro dnešní provoz předimenzované nebo nepotřebné, ale na druhou stranu představují tyto budovy často jaksi jedinečné architektonické klenoty v rámci měst, takže jejich bourání nebo nahrazování nějakými unifikovanými stavbami jenom je problematické.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

No, ale právě, jak se dají ty nádražní budovy v dnešní době ještě jinak využít? Protože třeba v minulosti byla takovou běžnou součástí nádražních budov ve městech restaurace. Ale že by dnes někdo chodil do restaurace na nádraží, to spíš asi ne.

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

To je takový náš dnešní pohled na ty nádražní restaurace, které těmi desítkami let předchozích provozů doznaly značnou, značnou újmu a dnes si pod pojmem nádražní restaurace představujeme tedy značně nevhodné gastronomické zařízení. Nicméně v minulosti restaurace na nádraží nebyly jaksi těmi nepříjemnými místy, ale byly to naopak velmi kvalitní prostory, které poskytovaly služby na velmi vysoké úrovni, takže v současné době je třeba v zahraničí jsme svědky toho, že mnohdy i ty restaurace velmi ožívají včetně toho, že existuje několik příkladů, kdy třeba i nádražní restaurace má třeba michelinskou hvězdu.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

No a kde to je?

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Ve Francii.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Jo ve Francii, a kde v Česku nebo kde v cizině je vůbec takový dobrý příklad vlakového nádraží, které žije a je využité i třeba pro jiné aktivity, že tam lidi chodí nejenom, když musí cestovat vlakem?

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Já si myslím, že protože přece jenom pro naše podmínky nebo naše poměry těch velkých nádraží, která jsou známá ze světa jako je rekonstrukce třeba nádraží v Lipsku nebo v Drážďanech, které se proměnily na rozsáhlé obchodně komerční prostory, využívající ty tisíce a deseti tisíce cestujících, kterými denně projdou, tak takových příkladů u nás samozřejmě tolik nemáme. Nicméně i velmi drobné stavby nebo velmi, nebo menší stavby jsou a jedním podle mého názoru velice pěkných příkladů může být stavba, která dokonce z poloviny stojí na našem území, a to je bývalá výpravní budova přechodové stanice v Železné Rudě.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Nedávno jsme o ní měli reportáž.

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Která v uplynulém roce prošla rekonstrukcí, jak na straně tedy české, tak na straně bavorské a dnes shodou okolností na obou stranách má funkční nádražní restaurace, funguje jako nádraží. Kromě toho je v ní muzeum informační centrum národního parku a tak dále.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

A teď je, mně zajímá pro vás jako pro architekta, je zajímavější, atraktivnější navrhnout a stavět úplně novou nádražní budovu, takřkajíc na zelené louce a nebo právě vymyslet zdařilou rekonstrukci nějaké původní historické nádražní budovy, jak jsme slyšeli, bude se rekonstruovat funkcionalistická budova nádraží v Praze na Smíchově.

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Tak, já si myslím, že to je asi otázka jaksi případ od případu, architekt od architekta. Nicméně, pokud se ptáte mně, tak pro mně je určitě velice zajímavé nacházet nebo snažit se najít to využití pro tu stávající budovu, protože přesto, že nejsem nějaký velký tradicionalista, tak si myslím, že zejména nádražní budovy nebo výpravní budovy patří k historii, k nedílné historii naší země a vzdávat se jich ve prospěch nějakých uniformních přístřešků jenom proto, že v současné době pro ně třeba 100% nemáme využití, je nenahraditelná ztráta.

Bohumil KLEPETKO, moderátor

Pane architektke, já vám děkuji, hezký večer.

Karel HÁJEK, architekt, Fakulta stavební ČVUT

Děkuji.

Úředníci jsou zavaleni lejstry, stavební povolení nestíhají vyřizovat [URL](#)

WEB. Datum: 03.04.2018, Zdroj: idnes.cz +1, Autor: Jiří Benák, Návštěvnost: 65 280 239

Obsahové duplicity: 03.04.2018 - Mladá fronta DNES

Tři měsíce po novele stavebního zákona lidé stále nemohou stavět, úřady prostě množství podaných žádostí nestíhají. Lidé si totiž nově musí obstarávat i závazné stanovisko odboru územního plánování obce s rozšířenou působností. Ministerstvo to bude řešit.

Tomáš Pospíšil chce letos začít stavět domek ve Vestci u Prahy a nastěhovat se do něj příští rok v létě. Všechna povolení už vyřídil, chybí mu jen poslední souhlas, je-li jeho stavba v souladu s územním plánem obce.

Jenže Pospíšil stavět nebude letos a nejspíš ani příští rok. Od ledna totiž platí novela stavebního zákona, která v praxi ukazuje, že kromě dílčích zjednodušení věci zkomplikovala. Lidé totiž musí ke stavbě domu, garáže či studny obstarávat ještě závazné stanovisko odboru územního plánování obce s rozšířenou působností. A jak MF DNES upozornila minulý týden, úředníci novou agendu nestíhají.

„Dostali jsme informaci, že naše žádost je 397. v pořadí. Referentka to odhadla na rok až rok a půl,“ popisuje Pospíšil, jehož obec spadá pod Černošice u Prahy, kde je situace kritická. „Abychom stavbu ufinancovali, prodali jsme bydlení a dohodli si na 18 měsíců nájemní smlouvu. Teď to vypadá, že do té doby nebudeme mít ani stavební povolení. Nemůžeme nic, jen čekat,“ stěžuje si Pospíšil.

Ocitl se ve stejné situaci jako stovky dalších lidí z okolí Prahy či Brna. „Máme informace, že obce s rozšířenou působností jsou zahlceny žádostmi o závazná stanoviska,“ potvrzuje Monika Brindzáková z kanceláře hejtmana Jihomoravského kraje. „Skutečnost, že vydávání stanovisek je problém, vyplynula i z porady tajemníků úřadů územního plánování,“ tvrdí Radek Šíma z tiskového oddělení jihočeského hejtmanství.

Těžko se s náporom vyrovnávají i v Plzeňském kraji, nejhůře v Rokycanech a Kralovicích. Tam dokonce hrozí, že by tyto úřady dočasně stanoviska přestaly vydávat, „pokud se nepodaří sehnat nové kvalifikované pracovníky“, jak uvedla mluvčí kraje Alena Marešová.

Praha nápor zatím zvládá, podle mluvčího Víta Hofmana ale jen díky tomu, že se podařilo nabrat nové lidi. „Do budoucna by mohly vzniknout problémy. Situaci by pomohlo, kdyby ji řešilo i ministerstvo,“ apeluje Hofman.

Z ostatních krajů, kde úředníci zatím žádosti ve třicetidenní, nejpozději dvouměsíční lhůtě stíhají, vzkazují, že je to na úkor hlavní práce – pořizování územních plánů.

Stavební povolení

Hledá se 156 lidí

„Situace v terénu graduje. Je potřeba to řešit,“ říká výkonný ředitel kanceláře Svazu měst a obcí (SMO) Pavel Drahovzal.

Přijdou žaloby

Rozladěný je kvůli současnému stavu i Radim z Libereckého kraje, který nechtěl zveřejnit celé své jméno. Jemu sice úřad stanovisko vydal ve správním lhůtě, jenže záporné. Architektonický výraz stavby totiž není podle úředníků totožný s okolními budovami. Jenže Radim má člena rodiny se zdravotním postižením, a dvou- či třípatrový dům stavět nechce.

Současná situace mu stavbu odkládá o půl roku až o rok. Proti zápornému stanovisku odboru územního plánování se totiž nedá odvolat, takže Radim musí nechat přepracovat projekt a znovu ho předložit.

„On se může odvolat až proti zamítnutí stavby, které vydá stavební úřad, ale ještě žádný takový precedens u nás není,“ říká úřednice stavebního úřadu z Libereckého kraje, jež si nepřála zveřejnit své jméno.

„Situace není dlouho udržitelná, bude to předmětem několika žalob. U nás ze čtyř stanovisek je jedno kladné, v Jablonném ze šesti byla čtyři zamítavá. Na povolovací řízení to má velmi negativní dopad,“ dodává.

Svaz měst a obcí už kvůli nervozitě v terénu chystá s ministryní pro místní rozvoj Klárou Dostálovou na konec dubna schůzku. Resortu navrhne řešení: buď se paragraf 96, který potíže působí, vrátí do stavu před prvním lednem, nebo se upraví. „Třebaže na menší stavby, jako jsou kůlny či garáže, se to neuplatní,“ vysvětluje Drahozval.

Zadrhnutý rozvoj

Ministerstvo připouští, že situaci řešit musí. „Ministerstvo aktivně komunikuje se SMO i jednotlivými starosty a v nejbližší době funkčnost novely v oblasti působnosti orgánů územního plánování vyhodnotí. Situaci musíme společně vyřešit tak, aby klienti veřejné správy nečekali na posouzení nepřiměřeně dlouho,“ uvedl mluvčí Vilém Frček.

Zároveň ale resort odmítl návrh na změnu novely podanou hnutím STAN. Změna jednoho paragrafu není podle něj řešením.

Kdy se stav podaří zvrátit, není jasné. Zatímco se úředníkům na stolech kupí desítky dalších žádostí, starostům se nedaří na agendu sehnat nové lidi. Jde totiž o odbornou pozici s vysokoškolským vzděláním stavebního, architektonického či právního směru.

„Bezúspěšně a téměř nepřetržitě vypisujeme výběrová řízení na úsek územního plánování a stavebního řádu už od května minulého roku. Pro oblast územního plánování jsme poprvé vypisovali v lednu. Teď je vypsáno znovu, do prvního kola se nepřihlásil nikdo,“ říká Dagmar Ouhřabková z kanceláře jilemnického tajemníka.

Labskou boudu nebourejme, brutalismus do hor patří. Jak ale stavět v horách dnes? [URL](#)

[WEB](#), Datum: 03.04.2018, Zdroj: rozhlas.cz, Návštěvnost: 2 643 856

Obří betonové horské hotely jsou minulostí, současní architekti fandí ekologii a udržitelnosti. I ve vyšších nadmořských výškách se ale musí potýkat třeba s ekonomickými tlaky a zájmy developerů. Jak se s nimi vypořádat, a přitom stavět kvalitní architekturu, ukazuje právě probíhající výstava Ó hory, ó hory, ó hory v Galerii Jaroslava Fragnera. „Naše hory už nikdy nebudou panenské, pojďme se tedy bavit, co s nimi dál,“ říkají kurátoři.

Když Češi a Slováci propadli v poslední čtvrtině 19. století turismu a o několik desetiletí později lyžování, začaly se v tuzemských pohořích rychlým tempem objevovat první turistické chaty, občerstvovny, rozhledny a další objekty sloužící dychtivým turistům. Tehdy zde dominoval rustikální a folklorní styl, který dodnes mnoho lidí považuje za ideál horské architektury. Nemalá část veřejnosti má hory spojené s romantickou představou neposkvrněné přírody, kam moderní nebo experimentální architektura nepatří. Výstava v GJF ale ukazuje na mnoha příkladech, že tomu tak nebylo a není.

Moderní architektura zdaleka nepronikla do našich hor až v poválečné době. Za první republiky se sice stále stavělo převážně klasickým způsobem, ale i u nás můžeme najít výjimečné modernistické stavby. „Patří mezi ně třeba funkcionalistická vila od manželů Oehlerových v Beskydech,“ ukazuje na výstavním panelu kurátorka galerie Klára Pučerová. „Za zlatou etapu ale považuju období tvorby SIALU v 60. a 70. letech.“ Členové architektonického studia SIAL byli vášnivými lyžaři a navrhli řadu horských a sportovních staveb, z nichž nejznámější je vysílač a hotel na Ještědu. „Jde o jedinečnou stavbu, architekti na ní spolupracovali s vědeckými odborníky na zcela nových technologických řešeních. Výjimečné jsou i interiéry, na kterých se podíleli nejlepší architekti a výtvarníci v čele s Otakarem Binarem nebo Stanislavem Libenským a Jaroslavou Brychtovou,“

vysvětluje Pučerová.

Ještědský vysílač je oblíbený nejen mezi odborníky, ale i mezi širokou veřejností. To samé se nedá říct o Labské boudě nebo hotelovém komplexu na Štrbském plese ze 70. let od architekta Zdeňka Řiháka. Betonové kolosy někdy působí v krajině jako pěst na oko a vzhledem k době svého vzniku mohou být i ekologicky problematické. Podle většiny odborníků se ale jedná o jedinečné budovy, které mají svou estetickou a historickou kvalitu.

„Typickým rysem brutalistních staveb obecně je právě to, že nehledí na okolí, jsou bezkontextuální. Zdeněk Řihák ale jezdil do hor rád a určitě tyto stavby nenavrhoval jako nějaká monstra, která by měla v horách vyčnívat. Naopak se snažil ctít krajinu a specifickým způsobem zakomponovávat stavby do okolního prostředí,“ domnívá se Pučerová.

Kurátor výstavy a ředitel galerie Dan Merta je v hodnocení brutalistních staveb trochu střídmejší. „Je to složitá otázka, období 60. až 80. let bylo obdobím experimentu, výrazných ikonických staveb a razantních vstupů do krajiny. Rozhodně jsem proti tomu, aby se třeba Labská bouda bourala. Jde o svědectví doby, ukazuje nám historii architektonického vývoje. Pojďme ale dnes stavět jinak, šetrněji.“

Budoucnost je ekologické UFO

Šetrná a k přírodě ohleduplná architektura je trendem, který můžeme pozorovat i na horách. Důraz na ekologii, udržitelnost a co nejužší propojení s krajinou spojuje většinu dnešních kvalitních architektonických realizací. Neznamena to ale, že všechny současné povedené objekty jsou nenápadné, minimalistické stavby z přírodních materiálů, odkazující na tradiční architekturu. I dnes vznikají stavby futuristického vzhledu, kde se vedle dřeva využívají třeba kovové a plechové konstrukce nebo sklo. Na rozdíl od budov vzniklých v 70. letech dnes tvůrci využívají nejmodernější technologie k co možná neekologičtějším a energeticky nejúspornějším řešením. Příkladem může být vítězný návrh na novou Kežmarskou chatu v Tatrách, která působí v horské krajině trochu jako mimozemská loď. Její specifický tvar i vnitřní konstrukce ovšem vycházejí ze zdejších drsných klimatických podmínek a snaží se jim co nejvíce přizpůsobit.

Návštěva některých horských středisek může být pro jedince hledajícího v horách klid a mír lehce traumatizujícím zážitkem. Mnohé jsou nesourodým pelmelem starších staveb, hotelů, apartmánů i soukromých novostaveb a tržnicových obchodů. Většina obcí totiž nemá urbanistické plány, které by regulovaly a smysluplně rozvíjely novou výstavbu, zároveň jsou pod velkým ekonomickým a developerským tlakem. Jedním z největších problémů horských sídel je výstavba velkých apartmánových domů, které často nerespektují okolní zástavbu, jsou architektonicky nekvalitní a nevhledné.

Možná ale přicházejí lepší časy. „Objevují se už i developeři, kteří se snaží stavět dobře a odpovědně. Několik kvalitních apartmánových domů se teď postavilo v Železném Rudě nebo v Peci pod Sněžkou. V Malé Úpě se zase nedávno pěkně rekonstruovaly i nějaké starší objekty,“ vyjmenovává Merta pozitivní příklady. „Je to vždy na dialogu mezi radnicí, investory, architekty a případně ochranáři. Když obec spolupracuje s dobrým architektem jako třeba v beskydských Trojanovicích, může vznikat spousta pěkných věcí, které respektují historickou zástavbu a zároveň obec rozvíjejí ekonomicky.“

Milovníci hor by si možná přáli, aby se na horách pokud možno nestavělo už vůbec, to se ale určitě nestane. Horské obce jsou na turistice často ekonomicky závislé. Příklady dobré architektury a urbanismu z výstavy v GJF ale dokazují, že přání turistů, ekologů, místních obyvatel i investorů lze skloubit s dobrou architekturou. „Věříme, že když ty kvalitní projekty zpropagujeme, můžeme tak ovlivnit budoucnost a další investory,“ uzavírá Dan Merta. Jaká je nejlepší současná horská stavba? Poslechněte si rozhovor s kurátory výstavy Ó hory, ó hory, ó hory Klárou Pučerovou a Danem Mertou.

Malostranské náměstí si zaslouží nový kabát hned. [URL](#)

WEB, Datum: 31.03.2018, Zdroj: aktualne.cz, Autor: Petra Kolínská, Návštěvnost: 16 913 777

S podzemními garážemi vítězný návrh nikdy nepočítal. Jejich zapracování je v rozporu se zadáním soutěže i politikou hlavního města. Požadavek být jen na „územní rezervu“ pro podzemní garáže hrozí celou rekonstrukcí zcela zablokovat.

Revitalizace Malostranského náměstí je jedna z prvních investic do veřejného prostoru v Praze, kterou se

doposud celou od začátku do konce dařilo připravovat víceméně tak, jak by to v normální evropské zemi asi mělo vypadat. V roce 2014 uspořádala Praha mezinárodní soutěž s jasným vítězem – ateliérem Hájek. Vítězným architektům bylo následně radou města zadáno zpracování navazující dokumentace, během které byl ideový návrh upraven a dopracován do realizovatelné podoby na základě připomínek desítek stakeholderů, v únoru tohoto roku jsme podali hotovou a projednanou dokumentaci na stavební úřad. Reálný předpoklad, že by takto významné a komplikované náměstí mohlo být za rok hotové, tedy 5 let od schváleného záměru, je na pražské poměry ve veřejných zakázkách docela nadstandard.

V posledních letech jsme absolvovali řadu jednání s památkáři, dopraváky, policií, zástupci nevidomých... O podobě každého metru náměstí se vedla ostrá diskuse. Kde bude jak vysoký obrubník, kde mohou být stromy, kde všude ponecháme parkovací místa s ohledem na potřeby rezidentů i obchodů, jakou dlažbu kam dát. Najít průsečík mnoha rozdílných požadavků nebylo lehké, ale vlastně se to podařilo.

Překvapivé jednání primátorky Minulý týden dala ale Adriana Krnáčová dost překvapivý pokyn ke stažení již odevzdané žádosti o vydání povolení ze stavebního úřadu na Praze 1. Zdůvodněním je snaha vyjít vstříc nově přijatému usnesení MČ Praha 1, které požaduje především „vyhledat v řešeném území vhodný podzemní prostor pro (...) podzemní garáže“ a požaduje pro tuto „územní rezervu“ přeložení inženýrských sítí a další opatření. Jakkoliv s požadavkem na podzemní garáže na jednom z nejkrásnějších náměstí v zemi principiálně zásadně nesouhlasím, jakkoliv by investice do nich vzhledem k malé velikosti horní části náměstí nemohla být nikdy smysluplná ani ekonomicky, jakkoliv je jeho naplnění nepředstavitelné už jen z hlediska památkové péče, beru jej jako věcný požadavek Prahy 1 a ta má možnost vyjádřit se v probíhajícím řízení.

Mnohem problematičtější je ale jednání paní primátorky. Požadavek je totiž

1) v rozporu se zadáním a výsledky architektonické soutěže z roku 2014

V soutěžních podmínkách stojí přímo: „Řešení formou podzemních garáží přímo pod náměstím nelze s ohledem na širší kontext místa uvažovat jako reálné a vhodné.“

2) v rozporu s usneseními rady hlavního města - č. 141 (31. 1. 2017), č. 1488 (20. 6. 2017) a č. 1865 (15. 8. 2017)

Ta vždy schvalovala další pokyny pro rekonstrukci. Zde se teoreticky mohly garáže dodatečně objevit. To se ale nikdy nestalo (a nikdy se o to ani nikdo nepokoušel).

3) v rozporu se smlouvou, kterou má hlavní město s dodavatelem uzavřeno

4) v rozporu se základními strategickými dokumenty hlavního města, které prioritizují snížení automobilové dopravy v centru (např. Strategický plán hlavního města Prahy).

Shrnuto: Paní primátorka tedy brutálně porušuje usnesení rady, jejíž je členkou a pro která sama hlasovala, a jedná tak proti zájmům města. Kromě hrozby několikaletého zpoždění riskuje i zmaření investice do projektové dokumentace za desítky milionů.

Dohoda je možná Na serveru info.cz se tuto středu objevil článek, vytvářející mylný dojem, že zásah paní primátorky spor s Prahou 1 vyřešil. Zpracování územní rezervy pro garáže je podle ní „drobný zásah“, který bude znamenat „zdržení v řádu týdnů“. Tak to bohužel není. Prověření polohy garáží, umístění ramp a zejména požadavek na přeložky sítí jsou zásahy do projektové dokumentace, která by trvala měsíce, a především by ji bylo nutno znovu projednat se všemi dotčenými orgány. Nemluvě o tom, že rozhodně nelze předpokládat, že by stanoviska byla kladná.

Příští týden se sejdu s panem starostou Lomeckým, protože věřím, že dohoda je možná. Nikomu totiž neprospěje, když se práce na proměně náměstí na několik let zastaví. Rekonstrukce zlepší podmínky nejen pro pohyb pěších, ale nabídne i novou kašnu, nové stromy v horní části, lepší zázemí pro pořádání různých akcí a příjemné posezení. Projekt prostor pro garáže sice nezahrnuje, ale také jejich výstavbu ani v nejmenším neznemožňuje. Když si v dalším volebním období nová politická reprezentace hlavního města a Prahy 1 opravdu dohodne, že je to pro město dobré řešení, je možné je tam naprojektovat a postavit.

Já ale věřím, že argumentů proti výstavbě garáží v samém srdci jedné z největších památkových rezervací na světě je tolik, že pod Malostranským náměstím nikdy žádné garáže nevzniknou.

Litomyšl - hlavní město současné české architektury [URL](#)

WEB, Datum: 29.03.2018, Zdroj: stavbaweb.dumabyt.cz, Návštěvnost: 42 071

(29. 3. 2018) Výstava Davida Vávry a Petra Volfa bude od 6. dubna k vidění v NTM v Praze

Litomyšl - hlavní město současné české architektury

Reprezentativní výstava Davida Vávry a Petra Volfa s názvem „Litomyšl - hlavní město současné české architektury“ představuje Litomyšl jako jedno z klíčových center soudobé české architektury.

Od 6. dubna do 21. října 2018 bude k vidění v Národním technickém muzeu v Praze 7 na Letné.

Výstavu pořádá Národní technické muzeum, město Litomyšl a Regionální muzeum v Litomyšli.

Výstava byla poprvé představena v Regionálním muzeu v Litomyšli koncem roku 2016.

Výstava je rozdělena na tři témata - Veřejný prostor, Rekonstrukce a novostavby. Součástí výstavy bude i projekce dokumentu Davida Vávry V Litomyšli neměníme směr, jen občas střídáme starosty.

Fenomén současné litomyšlské stavební kultury představí mimořádná výstava, jejímiž autory jsou dva známí kritici a popularizátoři moderní architektury. Kurátorem výstavy je výtvarný kritik a spisovatel Petr Volf, který mj. působil řadu let v časopise Reflex, architektonického ztvárnění se ujal „sklepák“ David Vávra, jeden z otců populárních Šumných měst. Přehlídku obohatí dvě desítky modelů staveb dodaných přímo jednotlivými architektonickými kancelářemi. Cílevědomé prosazování kvalitních staveb po roce 1990 vyneslo desetitisícovou Litomyšl na pozici hlavního města soudobé české architektury. Svou tvorbu zde uplatňují architekti z Brna (například Zdeněk Fránek, Petr Hruša, Petr Pelcák, Tomáš Rusín a Ivan Wahla, Viktor a Martin Rudišovi, Zdeňka Vydrová) i Prahy (Petr Benda, Mikuláš Hulec, Petr Keil, Josef Pleskot, Petr Hájek, Tomáš Hradečný, Jan Šépka) i odjinud. Panuje obecná shoda, že mít v Litomyšli svou realizaci je pro architekta věcí prestiže a jedná se o svého druhu uznání jeho schopností. Ve spolupráci s městem Litomyšl.

zdroj: Litomysl.cz

Na stavbu bytového domu v centru Ostravy přišlo městu 48 návrhů [URL](#)

WEB, Datum: 28.03.2018, Zdroj: archiweb.cz +1, Autor: Martina Helánová, Návštěvnost: 193 815

Obsahové duplicity: 28.03.2018 - archiweb.cz [URL](#)

Ostrava - Do architektonické soutěže na novostavbu bytového domu na křížení ulic Kostelní a Biskupská v centru Ostravy dorazilo městu 48 návrhů. Jsou mezi nimi i práce zahraničních architektů. Je to zatím největší počet návrhů ze čtyř architektonických soutěží, které město dosud vyhlásilo, řekla dnes novinářům mluvčí radnice Andrea Vojkovská. Vítěz aktuální soutěže bude znám v dubnu.

Architektonickou soutěž vyhlásilo město ve spolupráci s obvodem letos v lednu. Kvalitu návrhů posoudí dnes a ve čtvrtek odborná porota. V dubnu by pak o vítězi soutěže měli na základě doporučení poroty rozhodnout ostravští radní.

"Je to obrovský zájem, protože v těch předchozích soutěžích nikdy počet návrhů nepřekročil číslo 23," uvedla mluvčí. "Jsem přesvědčen, že tak vysoký počet návrhů zvyšuje pravděpodobnost, že mezi nimi bude takový, který současnou nevzhlednou proluku na historicky cenném místě bývalé středověké městské brány zastaví architektonicky hodnotným vícepodlažním městským objektem," řekl primátor Tomáš Macura (ANO).

V místě proluky by město preferovalo dvoupodlažní podzemní parkování se zhruba 50 místy. V bytovém domě by pak mělo být až 40 bytů velikosti 1+kk až 3+kk. V přízemí se počítá i s univerzálními nebytovými prostory a v prvním patře s kancelářemi. Stavba by neměla stát více než 120 milionů korun. Účastníci architektonické soutěže měli zohlednit při návrhu na technické řešení nejen aktuální trendy, ale také ekonomický a ekologický přístup.

Projekt nového bytového domu je podle radnice součástí snah o oživení historického centra města. Město chce zvýšit počet obyvatel centra Ostravy. Město a centrální obvod Moravská Ostrava má proto nyní v různých fázích rozpracováno několik projektů, díky nimž by v centru mělo vzniknout okolo 200 nových, či zrekonstruovaných bytů.

Eva Jiříčná dokončila v rodném Zlíně Vzdělávací komplex UTB [URL](#)

ČKA – MONITORING MÉDIÍ / 16. 3. – 5. 4. 2018
<https://www.cka.cz/cs/pro-architektky/monitoring-medii>

WEB, Datum: 27.03.2018, Zdroj: earch.cz, Autor: Univerzita Tomáše Bati ve, Návštěvnost: 44 272

Studio AI – DESIGN dokončilo již třetí budovu ve Zlíně. Během dvou let 2015 – 2017 vyrostl v centru Zlína v ulici Štefánikova nový objekt Univerzity Tomáše Bati. Autory projektu jsou světově uznávaná architektka a zlínská rodačka Eva Jiříčková a architekti Petr Vágner a Jura Bečička z ateliéru AI – DESIGN. V prosinci byl objekt slavnostně otevřen a od letního semestru 2018 je již plně využíván studenty Fakulty humanitních studií. Stejný ateliér navrhl ve Zlíně již dříve nedaleké Kongresové a Univerzitní centrum.

Autor Eva Jiříčková, Petr Vágner, Jura Bečička

Ateliér AI – DESIGN, s.r.o.

Stavebník Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Světadíl Evropa

Země Česká republika

Město Zlín

Suma 428 000 000.00

Měna CZK

Datum realizace 2017

Užitná plocha 13 088.00m²

Zastavěná plocha 2 861.00m²

„Při návrhu jsme byli dost ve svěrací kazajce. Museli jsme dodržet šířku i délku bloků, byli jsme limitováni prostorem i výškou. Proto vznikly dva bloky kopírující okolní zástavbu, mezi něž jsme umístili vstupní část a aulu,“ uvedla v rozhovoru pro univerzitní časopis Universalia Eva Jiříčková.

„Snažili jsme se univerzitní budovu uzpůsobit tak, aby co nejlépe vyhovovala studentům a zaměstnancům. S univerzitou v současné době ještě doladujeme poslední detaily, na stěny vybíráme panely, které by studenti a pedagogové mohli používat. Jde nám o to, aby interiéry fungovaly jak po estetické tak i po praktické stránce,“ vysvětluje Petr Vágner.

Novostavba Vzdělávacího komplexu UTB se skládá ze dvou identických traktů (křídel) o šesti nadzemních podlažích, vzájemně propojených přízemním vstupním objektem. V přízemí se nachází foyer s recepcí, velká posluchárna pro 240 osob a tři menší posluchárny pro 98, 70 a 72 osob. Zbývající plocha prvního nadzemního podlaží obsahuje učebny, pracovny, výstavní galerii, komunikační a technické místnosti. V dalších nadzemních podlažích je umístěno 13 seminár-ních učeben, 4 odborné zdravotnické učebny, 5 multimediálních jazykových učeben, počítačová učebna, kabiny pedagogů, kanceláře a zasedací místnosti. Nechybí specializované učebny pro výuku ošetrovatelství, dále multimediální učebny pro výuku jazyků a tlumočení, učebna pro hudební výchovu, a také Studentský klub.

Soubor dvou dominantních budov je provázán dvěma podzemními podlažními, v nichž se nacházejí garáže pro 87 vozidel a provozně technické zázemí komplexu. Objekt je v centru Zlína dostupný osobními auty, prostředky MHD i pěšky, nachází se v bezprostřední blízkosti dalších univerzitních budov a kongresového centra.

Svou orientací a architektonickým řešením objekt respektuje urbanistický systém v dané lokalitě a plynule navazuje na stávající zástavbu. Vzdělávací komplex je již třetí budovou, kterou studio AI - DESIGN pro město Zlín a Univerzitu Tomáše Bati navrhlo. První je nedaleké Univerzitní centrum a druhou budovou je Kongresové centrum. Dá se očekávat, že se Vzdělávací komplex UTB stane další výraznou novodobou stavbou ve Zlíně. Budova byla slavnostně otevřena v prosinci roku 2017, pro studenty je k dispozici od letního semestru 2018.

Pražská KAVA promění brněnskou Káznici v Kreativní centrum Brno URL

WEB, Datum: 27.03.2018, Zdroj: archspace.cz, Autor: Jiří Hloušek, Návštěvnost: 6 512

První cenu na proměnu bývalé Káznice v Kreativní centrum Brno získal návrh architektů z pražského atelieru KAVA. Autory jsou Tomáš Gelien, Jakub Koňata, Jonáš Krýzl, Jan Novotný, Tomáš Novotný a Robert Seidl.

Ateliéry, zkušebny, multifunkční sál a mnoho dalšího nabídne nové kreativní centrum. Vzniknout by mělo z budovy bývalé káznice v ulici Cejl. Důležitou částí bude i muzeum historie objektu. V říjnu loňského roku město

Brno vypsalo na podobu kreativního centra architektonickou soutěž, kterou připravila Kancelář architekta města Brna (KAM). Odborná porota vybírala v průběhu března z celkem sedmi účastníků. Dnes výsledky soutěže schválili brněnští radní.

„Vítězný návrh maximálně využívá kapacitu budovy bývalé káznice, zároveň ale objekt přetváří citlivě a s ohledem na požadavky památkové péče,“ komentoval ředitel KAM Michal Sedláček, který byl jedním z členů odborné poroty.

Na místě by mohly vyrůst sdílené i samostatné kanceláře, ateliéry pro umělce, otevřené dílny, střížny, kavárna, hudební klub nebo sál s kapacitou pro dvě stě padesát lidí. „Je důležité, že řešení návrhu je otevřené pro další vývoj kreativního centra, který bude z velké části vycházet také z potřeb jeho uživatelů,“ doplnil Sedláček.

Účelem soutěže bylo získat kvalitní architektonické řešení na podobu kreativního centra. Dalším krokem bude zpracování projektové dokumentace k jeho realizaci. Pokud se městu podaří získat peníze z evropských zdrojů, přestavba by mohla začít už v roce 2020. Město si od projektu slibuje nejen vytvoření pracovního zázemí pro kreativní profese, které pro ně v Brně chybí, ale také podporu rozvojové lokality kolem ulic Cejl a Bratislavské a oživení veřejných prostorů v okolí objektu.

„Prvkem vzbuzujícím emoce je dostavba traktu do Bratislavské ulice, ten svou poloprůhledností dává tušit život za plotem, přitom však neznemožňuje využití celého prostoru dvora v návaznosti na prostranství s platany. V návrhu umístěný parter ulici doplňuje a neodebírání z ní život,“ citoval z hodnocení poroty sekretář soutěže David Mikulášek.

Ministerstvo kultury prohlásilo v listopadu 2016 bývalou káznici za kulturní památku. Město si proto ve spolupráci s KAM nechalo zpracovat studii limitů památkové ochrany, která určila možnosti a rozsah stavebních zásahů. Jako muzeum bude sloužit křídlo B včetně takzvaných „cel smrti“, přilehlého dvora a popravišť.

Vytvoření kreativního centra je jedním ze strategických projektů města. Podobné projekty známe například z Holandska (Leuwarden, Hoorn).

KAM ve spolupráci s městem připravuje na květen výstavu všech soutěžních návrhů. Ke zhlédnutí bude v prostorách káznice, poté se přesune do Urban centra.

Věznice na Cejlu

Stavba věznice začala v roce 1772 a původně měla sloužit jako káznice pro celou Moravu. Po dostavbě zde byl na čas umístěn sirotčinec přeložený z Olomouce. Až v roce 1784 získala budovu vězeňská správa a postupně sem přesunula vězně ze Špilberku. Ve 40. letech 19. století bylo přistavěno křídlo s průčelím do ulice Bratislavské, přestavováno počátkem 20. století, a další se vstupem z dnešní ulice Cejl. V této části sídlil brněnský městský soud. V období První republiky zde zasedal také krajský soud, který byl za protektorátu doplněn Německým zemským soudem. Za druhé světové války pak část budovy sloužila jako věznice gestapa. Po válce zde byli vězněni a popravováni vězni odsouzení Mimořádným lidovým soudem. Po únorovém převratu pak odpůrci komunistického režimu. Až do zrušení věznice roku 1956 prošly prostorami stovky politických vězňů. Mnoho z nich bylo bohužel v prostorách věznice popraveno.

Do roku 2007 prostory využíval jako depozitář Moravský zemský archiv. Od roku 2009 se město snaží objekt oživit a konají se zde akce pro veřejnost jako jsou výstavy, prohlídky, divadelní představení atd. Ministerstvo kultury ČR dne 28. 11. 2016 prohlásilo objekt bývalé káznice s kaplí Nanebevzetí Panny Marie kulturní památkou. V roce byl objekt městem sanován a byl zpracován stavebně-historický průzkum objektu. Začátkem roku 2017 nechalo město zpracovat studii limitů památkové ochrany, která určuje rozsah a podmínky úprav pro možnosti postavení tzv. kreativního centra, které v sobě kombinuje pracovní prostory, ale i expozici o historii objektu.

Jednofázová architektonická soutěž na návrh Kreativního centra Brno

1. cena – KAVA spol. s r.o. – autoři Tomáš Gelien, Jakub Koňata, Jonáš Krýzl, Jan Novotný, Tomáš Novotný a Robert Seidl

2. cena – SIAL s.r.o. – autoři Jiří Buček, Andreas Dzikos a Jiří Lukáš

3. cena – 3H architecture a Ján Stempel – autoři Katalin Csillag a Zsolt Gunther

Více informací o soutěži najdete zde: <https://kambrno.cz/souteze/kreativni-centrum-brno/>

1. cena – 750 tisíc korun

Předmětem soutěže byl návrh umístění Kreativního centra Brno do budovy bývalé Káznice na ulici Bratislavská. Návrh byl požadován v rozsahu studie, při dodržení památkové ochrany stanovené Ministerstvem kultury a při dodržení podmínek zadavatele, s cílem optimálního využití stávajícího objektu pro umístění centra pro podporu kreativních profesí včetně jeho zapojení do okolní městské struktury, aniž by byla narušena historická hodnota objektu a lokality.

atelier KAVA spol. s r.o.

Autor: Bc. Tomáš Gelien, Ing. arch. Jakub Koňata, MgA. Jonáš Krýzl, Ing. arch. MgA. Jan Novotný, Ing. Tomáš Novotný a Robert Seidl

Spolupracovník: Ing. Vít Mlázovský

Káznice: základní kámen Cejlu, vrostlý do struktury města, pocitově vyloučený. Změna orientace domu, nové napojení na město. Život v ulicích a dvorech – charakter Cejlu. Přirozené naplnění domu novými funkcemi je potvrzením jeho vysoké kvality. Hotový, uklizený dům. Médium: spojení ulice a dvora, komunikace dovnitř a ven. Nahrazuje dožilé části domu. Hlediště – jeviště – artwall – výstavní pavilon – instrument. Vnitřní dvory: změna charakteru, atmosféry, postupné ztišování.

91 let architekta Ivana Rullera, který nás navždy opustil [URL](#)

WEB, Datum: 26.03.2018, Zdroj: earch.cz, Autor: Matěj Beránek, Návštěvnost: 44 272

Včera večer nás zasáhla velmi smutná zpráva – ve věku 91 let zemřel významný český architekt Ivan Ruller. Přestože mnoho svých návrhů Ruller vytvořil do země po celém světě a často v zahraničí studijně i pracovně pobýval, celý svůj život strávil v brněnských Pisárkách, kde od roku 1935 bydlel. Ruller patřil mezi signatáře protirežimní petice Několik vět a členy významných uměleckých skupin. Mezi jeho nejoceňovanější realizace patří skleněná administrativní budova Ingstav a Janáčkovo divadlo ze 60. let nebo o dekádu novější sportovní hala Rondo.

POZADÍ

Brno zažívalo během první republiky 20. a 30. let minulého století neobyčejný rozvoj. Velký podíl na tom měla revoluční funkcionalistická architektura, ke které se hlásilo mnoho tamních architektů. Nový způsob stavění a bydlení demonstrovaly reprezentativní kolonie modernistických domů. První taková kolonie vznikla pod vedením Miese van der Rohe ve Stuttgartu roku 1927. O rok později pak navíc stejný architekt navrhl světově proslulou vilu Tugendhat v Brně.

Stuttgartskou kolonií Weissenhof se inspirovali také brněnští stavitelé František Uherka a Čeněk Ruller, kteří se svou firmou Uherka & Ruller iniciovali podobný projekt v Brně. V roce 1928 tak došlo k realizaci brněnské osady funkcionalistických rodinných domů nazvané Nový dům, pro kterou stavby navrhovali přední čeští architekti, jako byl například Bohuslav Fuchs, Arnošt Wiesner nebo Jiří Kroha.

Právě v této dynamické době se ke konci roku 1926 jednomu z iniciátorů kolonie Nový dům Čeňkovi Rullerovi narodil syn Ivan. Rodina se přátelila s mnoha významnými umělci a toto kulturní pozadí mladého Ivana silně ovlivnilo. Odmala navíc chodil na návštěvy rodinných přátel a spolužáků, kteří bydleli v modernistických domech. „Prostředí, kde jsem vyrůstal, velmi ovlivnilo moje rozhodnutí jít studovat architekturu. Otec byl stavitel s velmi úzkým vztahem k architektuře i architektům,” vzpomínal minulý rok na své dětství Ivan Ruller pro iniciativu Paměť národa.

STUDENT

Během druhé světové války tak započal studium architektury na tehdejší Vysoké škole technické Dr. Edvarda Beneše v Brně, kde byl žákem slavných architektů Bedřicha Rozehnal a Bohuslava Fuchse. Funkcionalista Rozehnal už tehdy rozpoznal mimořádný talent a pracovitost studenta Rullera a přijal jej ještě během studií jako svého asistenta.

Období 40. let ovšem bylo pro mladého architekta velmi těžké. Rodina ztratila dlouholeté přátele židovského původu a sám musel roku 1944 nastoupit do fabriky v Židenicích, kde se plnily kyslíkové bomby.

Situaci samozřejmě neulehčil ani nástup komunistů v roce 1948. Ivan Ruller byl jako člen buržoazní rodiny perzekuován, sám navíc proti režimu po celé období komunistické diktatury aktivně vystupoval. Sdružoval se

také v několika uměleckých skupinách, stal se členem Skupiny 58 nebo Sdružení Q fungujícího dodnes. Po roce 1968 nesměl oficiálně vůbec publikovat ani vyučovat a byl také vyloučen ze Svazu architektů.

Ingstav, Ivan Ruller, 1968–70

SORELA A ŠEDESÁTÁ

Rullerovi se podařilo nejvíce prosadit v uvolněných 60. letech, kdy se podílel na svých nejznámějších realizacích. „Dostal jsem se na tehdejší dobu k opravdu netypickým stavbám – hotelu International a Janáčkovu divadlu. Pracovat na podobných dílech bylo výjimečné,“ vzpomínal zpětně Ruller.

Ruller osobně označoval za svou nejzásadnější stavbu Janáčkovu divadlo v Brně. Na návrh bylo od začátku 20. století až do roku 1958 vypsáno celkem 7 architektonických soutěží, kterých se zúčastnili největší architekti své doby – Josef Gočár, Jan Kotěra, Pavel Janák nebo Otakar Novotný. Realizace se ovšem dočkal až návrh architekta Jana Víška z roku 1958. K projektu se během následujících let dostal také Ivan Ruller, který měl na starosti primárně interiéry společenských prostorů. Stavba s železobetonovým skeletem byla důležitá i ze širšího kulturního pohledu – vznikala ve zlomové době začátku 60. let a podtrhovala tak definitivní odklon od estetiky socialistického realismu k moderní architektuře.

Janáčkovu divadlo, Jan Víšek, 1960–65

DIVADLO, KANCELÁŘE, HALA

Do období 60. let spadá také realizace administrativní budovy Ingstav v Brně, kterou můžeme bez nadsázky označit jako jednu z nejdůležitějších staveb druhé poloviny minulého století. Konstrukce stavby založená na ocelovém skeletu umožňovala flexibilní využívání svých čtyř pater, na kterých tak mohly vzniknout vůbec první open-space kanceláře u nás. Plášť stavby z let 1968–1970 tvoří technicky náročná předvěšená fasáda z tónovaného determálního skla s hliníkovými pásy.

Rullerovo portfolio tvoří typologicky velmi rozmanité stavby. Ruller tvrdil, že architekt by se měl věnovat všem typům staveb. Kromě kulturních, komerčních a rezidenčních staveb navrhl na začátku 70. let také brněnskou sportovní halu Rondo. „Byla to příjemná práce. Původně tam chtěli kopuli jak u pavilonu Z na brněnském výstavišti, proti tomu jsem se ale ostře postavil. Zakryli by tak panorama Petrova a Špilberku. Bojovali jsme proto o jednoduchou horizontální konstrukci. Jednak se mi to líbí a opravdu to funguje,“ popsal Ruller halu Brněnskému deníku, která se před pár lety dočkala kompletní rekonstrukce. Stejný osud nyní konečně čeká i další Rullerovu stavbu – smuteční síň v Židenicích, která je už několik let v katastrofálním stavu.

Ingstav, Ivan Ruller, 1968–70

Smuteční síň, Brno-Židenice, Ivan Ruller, 1977–83

BRNO

Během normalizace Ruller působil také v Ústavu hlavního architekta města Brna, od roku 1979 pracoval jako samostatný architekt s registrací ve Spolku výtvarných umělců. Velkou změnu pro další směřování architekta znamenala Sametová revoluce. Ruller roku 1990 přijal nabídku stát se děkanem Fakulty architektury VUT v Brně a ve funkci setrval další čtyři roky.

Ruller se po celý život účastnil tuzemských i mezinárodních architektonických soutěží, ve kterých zaznamenal několik úspěchů. Jeho projekt ocenila porota projektu Náměstí národů v Ženevě v roce 1957, navrhoval také radnici v Torontu o rok později, muzeum v Egyptě nebo československý pavilon pro Světovou výstavu v Ósace v roce 1970. Ze zahraničních realizací se podílel také na památníku deportace otroků v Dakaru, památníku obětem fašismu v Osvětimi nebo Muzeu historie v Tripolisu.

Přestože měl mnoho příležitostí odejít do zahraničí, celý život prožil v Brně. V Brně vyhrál také svou poslední soutěž na revitalizaci řeky Svratky. Soutěž se konala minulý rok a Ruller se jí tak účastnil v úctyhodném věku 90 let. Kromě vlastní praxe zůstal Ivan Ruller aktivní do posledních chvil svého života i na akademické půdě.

Dokresluje to jen mimořádnou píli, odhodlání a lásku architekta ke své profesi.

Soutěžní návrh muzea v Káhiře Ivana Rullera

Ivan Ruller se zúčastnil série diskuzních večerů Architekti CZ, která vycházela ze stejnojmenné knihy Jaroslava Sládečka, ve které se objevil také rozhovor s Ivanem Rullerem. Záznam diskuzí s Ivanem Rullerem a dalšími předními českými architekty si můžete přehrát na EARCH.TV.

Ocenění náměstí v Bílovicích nad Svitavou

TV, Datum: 26.03.2018, Zdroj: ČT 1, Strana: 4

Ivana ŠMELOVÁ, moderátorka

Ocenění pro Bílovice nad Svitavou. Tamní zrekonstruované náměstí je nejlepší novostavbou v historickém prostředí loňského roku. Cenu obci udělil klub za starou Prahu. Porota v regionu vybírala ještě třeba mezi parkovacím domem v Brně nebo moderním kostelem v Sazovicích na Zlínsku.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

V Bílovicích se narodila, na Nové náměstí si už Jiřina Purčová podle svých slov zvykla.

Jiřina PURČOVÁ

Je to lepší než to bylo, protože tady vyvstávali vlastně starý baráky roz, se rozbitý.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

Obecní úřad, pošta, knihovna i obřadní síň jsou tu nově vedle sebe.

Jiřina PURČOVÁ

Teď to mám úplně v pohodě, to ještě, ještě by tady mohli na tu lékárnu a bylo by to úplně špica.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

Ještě před rokem a půl tu byl jen rozbořený plácek.

Miroslav BOHÁČEK, starosta, Bílovice nad Svitavou /STAN/

Dřív byl Obecní úřad jinde, knihovna jinde. Nebyla tolik navštěvovaná, kdežto když jsme to všechno spojili a máme to vlastně v jednom, tak kdokoliv kdo si jde vyřídit něco na poštu, na Obecní úřad, tak si rovnou zajde aj i do knihovny.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

Jen díky tomu, že se knihovna přesunula na náměstí znásobil se jí počet čtenářů a to jak dětských, tak i dospělých.

Pavel PEKÁR, architekt

I ono je to vlastně první centrum v obci. Bílovice před tím žádné centrum neměli. Je to sestava několika domů, které my pracovníčně nazýváme takovým špalíčkem obce.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

56 miliónů za něj obec splácí sama. Dnes se sem přijela podívat i skupina studentů architektury z Brna.

osoba

Jenom jsme tady probourali nové průchod, protože bylo pro nás důležité to tady propojit pro pěší.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

Rozruch na náměstí byl přítom už loni, kdy se tudy procházela sedmička porotců České ceny za architekturu.

Jiří OPLATEK, porotce, Česká cena za architekturu

Pro takovou malou obec ne příliš významnou a slavnou jestli si to takhle můžu troufnout říct velice důležitý projekt.

Dominika ŘEBÍKOVÁ, redaktorka

I když cenu komory architektů zrovna nevyhráli, uznání Bílovice za poslední rok nasbírali několik. Pro starostu je ale důležitější to, že zjednodušil život obyvatelům. Dominika Řebíková, Česká televize.

S Repre pomůže odborník

TISK, Datum: 24.03.2018, Zdroj: Mostecký deník +1, Strana: 1, Autor: MARTIN VOKURKA, Vytiskeno: 870, Rubrika: Titulní strana

Obsahové duplicity: 24.03.2018 - mostecky.denik.cz [URL](https://www.mostecky.denik.cz)

Dozor nad projektem rekonstrukce kulturního domu v Mostě získal architekt Ondřej Beneš.

Most – Chystanou rekonstrukci kulturního domu Repre, která bude největším radničním projektem od roku 1989, může ovlivnit respektovaný architekt Ondřej Beneš, znalec českých staveb éry socialismu a pořadatel krajských setkání odborníků s veřejností.

Město Most si ho najalo k připomínkování zpracovávané projektové dokumentace. Beneš v polovině března vytvořil předběžnou analýzu konceptu obnovy Repre, ve které prosazuje citlivé řešení budovy i ve vztahu k okolí. „Repre je úžasný dům, ikonická stavba severních Čech nabitá pozitivní energií. V objektu není cítit lehká dekadence staveb z konce normalizace. Podobných objektů v 80. letech nevzniklo v tuzemsku mnoho,“ řekl Beneš.

Radnice loni čelila veřejné kritice, že obnovu Repre podcenila a nevyhlásila veřejnou architektonickou soutěž. Vedení města ujistilo, že kvalitu v rámci běžné zakázky udrží. Beneš, kterému na budoucnosti Repre záleží, chce vnést do přípravy projektu jasnou vizi, věcnost a transparentnost.

Své nápady zveřejňuje na svém webu a bude je konzultovat i s akademickou obcí, kolegy a aktivisty, což je podle něj osvědčená praxe přinášející důležitou zpětnou vazbu i důvěru veřejnosti v projekt. „Cílem je přispět ke kvalitní rekonstrukci a smysluplné změně funkce jednoho z nejvýznamnějších českých objektů přelomu sedmdesátých a osmdesátých let,“ dodal Beneš.

Respekt k hodnotě budovy potvrdil Deníku i externí architekt města Petr Nesládek, hlavní garant pro zpracování projektové dokumentace, který s Benešem spolupracuje.

...2

S Repre pomůže Mostu uznávaný architekt Ondřej Beneš

Pokračování ze strany 1

„Teď probíráme koncepční věci a definujeme možnosti prostoru. Vycházíme ze zadání, které předpokládá přesunutí městské knihovny do Repre, zachování planetária, restauračních služeb a společenského sálu, který

je zamýšlen jako multifunkční. A musí být místo i pro kinosál," uvedl Nesládek.

Přestavba Repre, odhadovaná až na 400 milionů korun, by mohla začít do dvou let. Veřejnou zakázku na zpracování projektové dokumentace vyhrála loni s cenou 17,7 milionu korun společnost Artech. „Projektová dokumentace by měla být hotova ve druhé polovině tohoto roku," informoval primátor Jan Paparega.

Nezávislého architekta město podle něj hodlá využít jako odborníka a supervizora pro tuto zakázku.

Beneš se stal loni po vítězství v konkurzu architektem města Děčín. Razí myšlenku, že problematika územního rozvoje přesahuje hranice jednoho města a propojuje celý kraj, proto pořádá v ústeckém paláci Zdar pravidelné schůzky s městskými architekty, aktivisty, výraznými představiteli kraje a různých organizací. Takto se setkal s architektem Nesládkem, který Beneše požádal o spolupráci s přípravou projektu Repre.

Region vydání: Severní Čechy

Usnesení Shromáždění delegátů ČKAIT 2018 [URL](#)

WEB, Datum: 24.03.2018, Zdroj: ckait.cz, Návštěvnost: 45 305

Datum a začátek jednání: 24. března 2018 v 9.30 hod. Místo konání: Hotel Pyramida, Bělohorská 24, Praha 6
Program: viz pozvánka delegátům s přílohami na SD 2018 Prezentováno 182 delegátů z 200 zvaných (viz prezenční listina). Originály uloženy v kanceláři ČKAIT Praha.

Shromáždění delegátů (SD) schvaluje: Výroční zprávu ČKAIT za rok 2017, obsahující zprávy o činnosti orgánů Komory a kanceláří Komory, tištěnou jako součást materiálů (příloha pozvánky) projednávaných na tomto shromáždění delegátů a doplněnou předsedou ČKAIT Ing. Pavlem Křečkem a prof. Ing. Františkem Hrdličkou, CSc.

Zprávu o hospodaření ČKAIT za rok 2017, tištěnou jako součást Výroční zprávy ČKAIT zaslanou jako přílohu k pozvánce na SD a doplněnou Ing. Františkem Mrázem.

Rozpočet ČKAIT pro rok 2018 v rozsahu jednotlivých kapitol, tištěný jako součást Výroční zprávy za rok 2017. Vytvoření fondu darů v částce 200 tis. Kč, fondu reprezentačního v částce 100 tis. Kč pro rok 2018 a fondu investičního v částce 0 Kč pro rok 2018.

Členský poplatek pro rok 2019 ponechat ve výši 3000 Kč a i výši sníženého poplatku ponechat na částce 1000 Kč při zachování stávajících podmínek.

Změnu Organizačního řádu, Profesního a etického řádu, Disciplinárního a smírčího řádu, předložené na dnešním Shromáždění delegátů, doplněné a opravené o odsouhlasené změny a archivované v kanceláři ČKAIT Praha.

Vyhlášení XV. ročníku Ceny inženýrské komory pro rok 2018.

Bere na vědomí: že na základě přednesené zprávy o činnosti za r. 2017 bylo usnesení SD z 25. 3. 2017 splněno. že GDPR musí zavést samostatně jak ČKAIT, tak IC ČKAIT, s.r.o. a že mezi nimi bude uzavřena zpracovatelská smlouva.

Ukládá představenstvu: V souladu s § 23 odst. 6 autorizačního zákona č. 360/1992 Sb., ve spolupráci s orgány státní správy a místní samosprávy, odbornými školami a institucemi pečovat o stavební kulturu a kulturu utváření prostředí se zaměřením na návrhy obecně závazných předpisů dotýkajících se výkonu odborných činností.

Vyhodnotit diskuzní příspěvky na dnešním jednání SD a výsledky vyhodnocení promítnout do činnosti ČKAIT.

Informovat o průběhu a o závěrech tohoto SD členy ČKAIT a zapojit je do činnosti a plnění úkolů.

Pokračovat v přípravě rekonstrukce a dostavbě sídla Komory v Praze, Sokolská 15. Bude vytvořena pracovní skupina, která v návaznosti na ekonomické a provozní podmínky upraví zadání. Výsledky budou předloženy na příštím SD.

V informačních materiálech ČKAIT zveřejnit diskuzní příspěvky z dnešního jednání SD předané v písemné formě.

Podporovat stanovení tézí přípravy nového stavebního zákona na úrovni SIA – Rady výstavby ČR a MMR ČR.

Ve výroční zprávě za rok 2018 budou její součástí přílohy daňového přiznání za rok 2017, výsledovka a rozvaha.

V povolování staveb jsme pomalí jako Kongo, říká pražský architekt [URL](#)

WEB, Datum: 21.03.2018, Zdroj: regiony.impuls.cz +3, Autor: Yan Renelt, Návštěvnost: 54 370

Obsahové duplicity: 21.03.2018 - Mladá fronta DNES, idnes.cz [URL](#), regiony.impuls.cz [URL](#)

Hlavní město má v současné době problémy s nedostatkem volných bytů a části Pražanů vadí i to, že se v metropoli málo staví. Podle architekta Pavla Hniličky Praze chybí kvalitní soudobá architektura.

V nedávném průzkumu Sdružení pro architekturu a rozvoj vyšlo, že asi polovině oslovených Pražanů v hlavním městě chybí unikátní moderní stavby. Má podle vás Praha v moderní architektuře mezery?

Neřekl bych, že chybí přímo moderní architektura, ale určitě chybí kvalitní soudobá architektura. Obzvláště v Praze, která je plná skvostů románské, gotické, barokní nebo renesanční architektury, jež je v mnoha ohledech na světové úrovni. V soudobé výstavbě ale na světové úrovni opravdu nejsme. Když sem přijede zahraniční host a člověk by mu rád ukázal, co se tady nového postavilo po revoluci, tak toho moc není. Obzvláště pokud budeme Prahu srovnávat s městy jako je Berlín, Amsterdam, Curych, Mnichov nebo Vídeň. Tam člověk ví, kam zajít za zajímavými domy.

Moderních staveb se ale zároveň část společnosti obává. Třeba proto, že naruší historický ráz města.

Myslím, že je skutečně důležité mluvit o kvalitní architektuře. Architekt přináší určitou kvalitu nejen investorovi, ale i městu. Ovšem jen v případě, pokud tomu městu rozumí. Bohužel v současné době dochází k tomu, že se tvůrci orientují jen na samotný objekt stavby a zapomínají na okolí. To je velký neduh. V řadě vyspělých západních zemí často unikátní architektura doplňuje a zdůrazňuje kvalitu města.

Pavel Hnilička

Architekt Pavel Hnilička se věnuje návrhy a realizací staveb a také urbanismu a regulačním a územním plánům.

Narodil se v roce 1975 v Praze. Vystudoval

Fakultu architektury ČVUT. V roce 2003 absolvoval postgraduální studium na ETH Zürich.

Od roku 2003 vede ateliér Pavel Hnilička Architekti. Zabývá se návrhy a realizací staveb a v posledních letech se intenzivně věnuje urbanismu a regulačním a územním plánům.

Je autorem knihy Sídelní kaše – Otázky k suburbánní výstavbě rodinných domů. Od roku 2012 pracuje pro Útvar rozvoje hl. m. Prahy na Pražských stavebních předpisech jako vedoucí pracovní skupiny.

Od roku 2015 je 1. místopředsedou České komory architektů.

Můžete uvést nějaký příklad?

Krásnou ukázkou je třeba Hafen City v Hamburku, kde stavby vytváří kvalitní městský celek, a pak tam jsou některé opravdu výjimečné budovy jako třeba Elbphilharmonie. Ta skutečně přečnává běžnou zástavbu. Ostatní stavby tvoří takový slušný standard a drží městskou strukturu a tím výjimečným domem je právě budova filharmonie. Podobně je to u filmového institutu v Amsterdamu, což je trochu divočina, ale je to významná kulturní instituce a kolem ní je spousta standardních dobrých domů. V Praze chybí dobrý, kvalitní standard běžné bytové i administrativní výstavby. Máme tady obrovské množství špatných kancelářských budov i domů, které jsou jako pěst na oko.

Takže je podle vás potřeba začít běžnou zástavbou a až pak se může postavit unikátní budova?

Jak architekti, tak investoři by si především měli uvědomit, jakou úlohu řeší. Pokud je to muzeum, divadlo, filharmonie, tak je to výjimečná zakázka s výrazným přístupem. Pokud to jsou ale bytové nebo kancelářské domy, tak ať neničí město a spíše ho spoluvytváří. Pokud je u bytového domu nejdůležitější, aby byl zcela jiný než ostatní, tak je to v důsledku strašná nuda. Problémem dnešní doby je právě ta snaha být jiný než ostatní, což ve výsledku znamená, že se nepoužije to, co je dobré. Osobně mám rád švýcarskou nebo holandskou architekturu, kde jsou schopni to dobré, zaběhnuté převzít, interpretovat to a stavět soudobě a kvalitně.

Jsou v Praze nějaké příklady kvalitní soudobé architektury?

Když jsem Prahou prováděl zahraniční architektky, tak jsem je vzal k Tančícímu domu od Franka Gehryho, který je zajímavý už jen tím, že je takovou ikonou. Jeho největší přínos je, že se lidé baví o architektuře. Pak jsem je bral do Langhansu od Ladislava Lábuse. Mám radost i z toho, co se povedlo v Dejvicích. Národní technická knihovna a fakulta architektury jsou velmi dobré domy. V Karlíně vzniklo také několik zajímavých staveb. Ale celkově je kvalitních příkladů málo.

Mluvil jste o velkém množství nekvalitních kancelářských budov. Jak jsou na tom velké rezidenční projekty? To je právě ten problém. V této oblasti je to opravdu slabé. Když jsme pořádali Českou cenu za architekturu, tak dvě zahraniční porotkyně a architektky byly velmi překvapené, že u nás vznikají velmi kvalitní příklady rodinných domů, ale na druhou stranu máme podprůměrnou a nekvalitní výstavbu velkých bytových domů. Ve srovnání s ostatními zeměmi je to u nás slabé.

Napsal jste knihu s názvem Sídelní kaše, kde hovoříte o tom, že by se město nemělo rozšiřovat do krajiny a že se má stavět spíše uvnitř města. Při pohledu na aktuální developerské projekty ale většina z nich vzniká právě na okrajích Prahy.

Je to tak. Myslím si, že selhává vedení města, protože výstavbu je potřeba nějakým způsobem řídit. V současné době platí regulace stavebních uzávěr na takzvaných velkých rozvojových územích. To jsou velké plochy jako třeba bývalé nádraží Bubny, kde se nesmí stavět, dokud nevznikne nějaký plán. To byla možná dobrá myšlenka na začátku, ale teď je to problém. Je potřeba najít cestu, co s tím. A tady je nevyhnutelná role města, aby aktivně vstoupilo do plánovacího procesu. Nemělo by to být tak, že někdo přinese projekt a město se k němu vyjádří. Město si musí samo nadefinovat podmínky a být významným hráčem ve výstavbě.

Jak to funguje například v západních městech?

Dobrym příkladem je hlavní nádraží ve Vídni, kde na zhruba sto deseti hektarech vznikl velký městský projekt. Na pozemcích drah vyrostla během osmi let nová zástavba, park, pracovní místa, občanská vybavenost. Zásadní přitom bylo, že město spolu s dráhami a dalšími subjekty vytvořilo společnost, která výstavbu vedla, aby se to událo podle pravidel města. Město musí určit, jak má území vypadat, protože ve výsledku ho bude spravovat. I v případě zmiňovaného Hafen City bylo město prostřednictvím městské společnosti developerem území. Připravilo urbanistický plán, pravidla, určilo objemy domů, místa, kde mají být školy, kde má být náměstí, stromořadí. Pak si vymezilo uliční čáry, kde vzniknou stavební bloky. V Hamburku navíc na jednotlivé stavební bloky dělají samostatné soutěže. Celé to území pak drží jednotný městský urbanismus.

Zajímá vás dění v krajích?

Za cenu jednoho vydání získáte všechny regionální přílohy.

Když se podíváme třeba na příklad vznikající čtvrti Smíchov City, tak tam kroky, o kterých jste mluvil, udělal investor Sekyra Group. A Praha to jen schválila. Je to tak?

Ano. Protože soukromý developer v Praze vlastně přebírá roli města, které není schopné to plánovat samo. Je ale potřeba říci, že konkrétně u budoucí zástavby smíchovského brownfieldu jsou ty výsledky velmi přesvědčivé. Je to ukázka čtvrti, která je srovnatelná se západními vzory a jeden z nejlepších příkladů soudobého urbanismu u nás.

Většinu pražských brownfieldů už má ve vlastnictví nějaký soukromý investor. Může v Praze fungovat ten model, který jste zmiňoval v souvislosti s Vídní nebo Hamburkem?

Myslím si, že v nějaké formě to tak ještě být může. Stále tam je dopravní a technická infrastruktura, kterou řeší Praha. Musí to vznikat v úzké spolupráci, nelze vést zákopovou válku. Určitě to ale nebyl úplně šťastný krok.

Město nebo stát nemá takové pozemky pouštět. Je lepší udělat společný podnik.

Developeři si stěžují na to, že kvůli pomalým povolovacím procesům nemohou výstavbou vyrovnávat poptávku po bytech. Je to skutečně problém?

Podle mého názoru jsou výhrady developerů oprávněné. Podívejte se třeba na žebříček rychlosti povolování výstavby od Světové banky. Ta v programu Doing business sleduje sto devadesát zemí, podle toho, jak snadné je v nich podnikat. V povolování staveb jsme na 127. místě mezi zeměmi jako je Kongo nebo Bangladéš.

Jak se to stalo?

Myslím si, že za tím byl u nás jakýsi strach. Aby se ve městě nestalo něco špatného, tak ať se raději nestane nic. Je za tím nastavení povolování staveb. Rozhodování se ze stavebního úřadu přesouvá na orgány státní správy. Když děláte obyčejný malý projekt, tak potřebujete kolem čtyřiceti razítek, které musíte mít předem, než jdete podat vlastní žádost o povolení. Každý úřad má navíc jiné místo, kam se odvolat. Lidé, kteří z nějakého důvodu nechťejí, aby jejich soused stavěl, mají díky tomu strašně moc možností, jak vést obstrukce. Když se tomu někdo věnuje profesionálně, tak má vějíř možností neskutečně pestrý. Stačí umět využívat lhůt v řízeních. Řada staveb se pak protahuje roky. To vede k tomu, že v Praze chybí byty. Bohužel, kdo je na tom bit, je střední a nižší třída.

Jak se díváte na dění okolo metra D? Po kritice, že na stanice nebyly architektonické soutěže, magistrát přislíbil soutěže výtvarné. Teď to ale vypadá tak, že Metroprojekt větší úpravy svých stanic nepřipustí a pokud k nějakým změnám dojde, budou spíš kosmetické. Budou se architekti do takové soutěže hlásit?

Myslím si, že by bylo dobře, kdyby společnost architektů do tvorby městského prostředí vtažovala. Pokud necháme veřejná prostranství čistě na dopravních inženýrech nebo technících, tak budeme dostávat výsledky, které tomu odpovídají. Základ je ve spolupráci. Architekt samozřejmě nemůže sám navrhnout most nebo tunel pro metro. Je třeba, aby vznikaly týmy, kde jsou architekti zastoupení a mají nějaké slovo. Architekt dokáže pochopit, jak se může člověk cítit, jak vnímá místo chodec, nejen řidič. V západních městech architektury do debat berou. U nás se architektura vyčlenila jako něco, co nepotřebujeme. Postupně se to ale mění.